என்றுமுள தென்றமிழ்

டாக்டர். மா. இராசமாணிக்கனார்

மா. ரா. அரசு

என்றுமுள தென்றமிழ்

டாக்டர். மா. இராசமாணிக்கனார்,
M.A., L.T., M.O.L., Ph.d.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.

ஆர். கே. நூலகம்
மா. ரா. அரசு
சென்னை-600001

ஔவை நூலகம்
4/141 பிராட்வே, சென்னை-1

ஔவை வெளியீடு: 2.
முதற் பதிப்பு: ஜனவரி, 1957.
இரண்டாம் பதிப்பு: ஏப்ரல், 1959.
உரிமை ஆசிரியருக்கு.

விலை: ரூ. 1-00.

AVVAI NOOLAHAM,
PUBLISHERS & BOOK-SELLERS,
4/141, Broadway, Madras-1.

ஸ்ரீநிவாஸ் பிரிண்டிங் பிரஸ்.

முகவுரை

இந்நூலுள் என்றுமுள தென்றமிழ், நடனக்கலை, பிற நுண்கலைகள், வள்ளுவரும் காந்தியடிகளும், பாரதியார் பாக்கள், திருக்குறட் சிறப்பு, திரு. வி. க., இளமை, ஒழுக்கம் முதலிய பத்துக் கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இவையாவும் தமிழ்த் தொடர்பான கட்டுரைகளே யாதலால், தமிழருக்குத் தமிழ்ப் பற்றையும், தமிழ் இலக்கியச் சிறப்பையும், தமிழ்க் கவிஞருடைய பாக்களை ஆராயும் முறையையும், வரலாற்றுப் புகழ் பெற்ற தமிழ்ப் பகுதிகளைக் கண்டு ஆராயும் வேட்கையையும் ஊட்டி வளர்க்க வல்லவை.

முதற் கட்டுரை 'என்றுமுள தென்றமிழ்' என்ற தலைப்பை உடையது. இக் கட்டுரையை முதலிற் கொண்ட இந் நூலிற்கு இதுவே பெயராக அமைந்தது. இதனை நன்முறையில் வெளியிட்டுதவிய ஔவை நூலகத்தார்க்கு என் பாராட்டு உரியது.

தியாகராசர் கல்லூரி
மதுரை } **மா. இராசமாணிக்கனார்.**

பொருளடக்கம்

எண்		பக்கம்
1.	என்றுமுள தென்றமிழ்	5
2.	தமிழரும் நுண்கலைகளும்	15
3.	தமிழ்நாட்டு நடனக்கலை	20
4.	வள்ளுவரும் காந்தியடிகளும்	32
5.	அடிப்படையும் சூழ்நிலையும்	37
6.	சமுதாய வாழ்க்கை	42
7.	திருக்குறட் சிறப்பு	48
8.	திரு. வி. க.	51
9.	இளமைப் பருவமும் வாழ்க்கையின் நிலைமையும்	54
10.	அதமன் கோட்டை	58

1. என்றுமுள தென்றமிழ்

தமிழின் தொன்மை : நமது தாய் மொழியாகிய தமிழ் எக்காலத்தில் தோன்றியது? அதன் பழமை யாது? என்னும் வினாக்களுக்கு மொழியாராய்ச்சியாளர் இதுகாறும் விடை காணவில்லை. இன்று உலகத்தில் பேசப்படும் மொழிகள் மூவாயிரத்துச் சில்லறையாகும். அவற்றுள் காலத்தால் முற்பட்டவை இரண்டே. ஒன்று சீன மொழி; மற்றொன்று நமது தாய்மொழியாகிய தமிழ். உலகப் பழைய மொழிகள் இலத்தீன், கிரேக்கம், எபிரேயம், வடமொழி, சீனமொழி, தமிழ்மொழி (திராவிட மொழி) என்பன. இவற்றுள் இன்று பேச்சு வழக்கில் இருப்பன சீனமும் தமிழுமேயாம். இவ்வாறு பண்டை மொழிகளிலும் நமது தமிழ் முன்னணியில் நிற்கின்றது. தோன்றிய நாள் தொட்டு இன்றளவும் பேச்சு வழக்கில் இருந்து வருகின்றது. இத்தகைய பழமையும் பேச்சு வழக்கிற் பெருமையையும் பெற்ற மொழியைத் தாய் மொழியாகப் பெற்றிருப்பவர் நாம் என்பதை எண்ணத் தமிழ் மக்கள் மெய்யாகவே மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் அடைவார்கள் என்பது திண்ணம்.

இன்றுள்ள தமிழ் நூல்களுள் காலத்தால் முற்பட்டது தொல்காப்பியம் என்பதைப் பெரும்பாலோர் ஒப்புவர். அதனைச் செய்த தொல்காப்பியர், அந்நூலுள் ஏறத்தாழ 260 இடங்களில் தமக்குச் சமகாலத்தவரும், தமக்குக் காலத்தால் முற்பட்டவருமான தமிழ் இலக்கண ஆசிரியர் பலரைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர் ”

“ என்றிசினோரே ”

"என்மனார் புலவர்"

"நூலறி புலவர் நுவன்றிசினோரே"

எனப் பலவாறு வரும் தொடர்கள் இவ்வுண்மையை உணர்த்தும். எனவே, தொல்காப்பியர் காலத்திலும் (ஏறத்தாழக் கி. மு. 3-ம் நூற்றுண்டிலும்) அதற்கு முன்பும் தமிழ் இலக்கணப் புலவர் பலரிருந்தனர் என்பதையும், அவர் தம் கருத்துக்களைப் பெரும்பாலும் தழுவியே தொல்காப்பியர் இலக்கண நூல் செய்தார் என்பதையும் இத் தொடர்கள் நன்குணர்த்தும். இதனுல் தொல்காப்பியர் காலத்தும் அவருக்கு முற்பட்ட காலத்தும் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் பல இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவாகும். ஏறத்தாழக் கி. பி. 10-ம் நூற்றுண்டில் செய்யப்பட்ட யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில், "தொல்காப்பியர் முதலிய ஒருசார் ஆசிரியர் இங்ஙனம் கூறுவர்; பெருங் காக்கை பாடினியார் முதலிய பிறிதொருசார் ஆசிரியர் இங்ஙனம் கூறுவர்" என வரும் செய்தி மேற் சொன்ன உண்மையை உறுதிப் படுத்தல் காணலாம்.

ஏறத்தாழக் கி. மு. 3-ம் நூற்றுண்டிலும், அதற்கு முன்னும் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் பல இருந்தன என்பது மேற்கூறிய உண்மைகளால் நன்கு தெளிவாகும். எள்ளிலிருந்து எண்ணெய் எடுக்கப்படுவது போல இலக்கியத்திலிருந்து எடுக்கப்படுவது இலக்கணம். எனவே, தொல்காப்பியத்திற்கு முற்பட்ட இலக்கண நூல்களுக்கு உறு கருவிகளாக இலக்கிய நூல்கள் பல இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது அறிவுடையோர்க்கு நன்கு புலனுகும். பனை யோலைகளில் எழுதப்பட்ட அந் நூல்கள் நாளடைவில் அழிந்திருத்தல் வேண்டும். தொல்காப்பியம் போன்ற பண்பட்ட இலக்கண நூல் செய்வதற்கு ஏற்ற இலக்கிய நூல்கள் மிகப் பலவாக நம் மொழியில் இருந்திருத்தல் இயல்பே.

எனவே, கி. மு. 3-ம் நூற்றுண்டிற்கு முன்பு தோன்றிய இலக்கணங்களுக்குரிய இலக்கிய நூல்கள் மிகப்பல நூற்றுண்டளவில் செய்யப்பட்டன வாதல் வேண்டும் என்று கருதுதல் தகும்.

இத்தகைய இலக்கிய வளம் திடீரென்று ஏற்படுவ தன்று. பண்டை மனிதர் பேசக் கற்று, எழுதக் கற்று, கருத்து வளர்ச்சி யடைந்து முன்னேறுவதற்குப் பல ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகள் ஆதல் வேண்டும் என்று மொழி யாராச்சியாளர் மொழிகின்றனர். இந்த உண்மையை நோக்க, நமது தாய் மொழி எத்துணை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய தென்று மெய்யாகவே கூறுதல் இயலாது. இந்த உண்மையை நன்குணர்ந்து, கல்வியிற் பெரிய கம்பர் "**என்றுமுள தென்றமிழ்**" என்று கூறினர்.

சங்க காலம்: இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள சங்க நூல்கள் மிகச் சில. அவை எட்டுத் தொகை, பத்துப் பாட்டு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்பன. எட்டுத் தொகையும் பத்துப் பாட்டும் நூற்றுக்கணக்கான புலவர்களால் பல்வேறு காலங்களில்—பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் பாடப்பட்டவை. அவற்றைக் கொண்டு அக்காலத் தமிழரசர், சிற்றரசர், வீரர், குடி மக்கள் இவர்களைப் பற்றிய விவரங்களை அறியலாம். சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் சங்க காலத்தின் இறுதிப்பகுதியில் செய்யப்பட்டவை. சங்க காலத்தின் முற்பகுதியை விளக்கும் தொகை நூற்பாடல்கள் பல. அவற்றுல் சங்க காலத் தமிழ் மக்கள் இக்காலச் சாதிகளை அறியாதவர் என்பதையும், கோனாட்சியில் தத்தம் தொழில்களைச் செய்துகொண்டு இன்புற்று வாழ்ந்தனர் என்பதையும், வீரத்தையும், காதலையும் போற்றி வந்தனர் என்பதையும் அறியலாம்; மேலும் ஆடவர் பெண்டிர் என்ற வேறுபாடு இன்றி, சமு

தாயத்தில் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்ற மாறுபாடு இன்றி, இன்னோர் தாம் கல்வி கற்க வேண்டும், இன்னோர் கற்றல் கூடாது என்ற வரையறையின்றி அனைவரும் கல்வி கற்றனர் என்பதை அறிந்து மகிழலாம் குயத்தி, காவற் பெண்டு போன்ற சாதாரண மகளிரும் கவிபாடும் ஆற்றல் பெற்றுத் தமிழ் வேந்தரால் மதிக்கப் பெற்றனர் என்பதைப் படிக்கும் பொழுது, பண்டைத் தமிழகத்துச் சமுதாய மேம்பாட்டினை நாம் உணர்ந்து மகிழ்கின்றோம்; அத்தகைய உயர்நிலை எப்பொழுது வரும் என்று ஏங்குகின்றோம்.

அதியமானிடம் அவைக்களப் புலவராயிருந்த ஔவையார் காஞ்சியை ஆண்ட தொண்டைமானிடம் அரசியல் தூதராகச் சென்று மீண்டார் என்பதை நோக்க, நமக்கு உண்டாகும் உள்ளக் கிளர்ச்சி சொல்லுந் தரத்ததன்று. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே பெண்மணியை அரசியல் தூதராக அனுப்பிய சங்க காலத் தமிழனது பேரறிவினையும், முற்போக்கு உணர்ச்சியையும் என்னெனப் பாராட்டுவது! தேவை ஏற்படும் பொழுது மாமனோர் பெயரையும் கணவன் பெயரையும் தடையின்றிக் கூறலாம் என்பதைச் செயலில் காட்டிய கண்ணகி தேவியின் வழக்காடும் திறத்தையும் கற்பின் சிறப்பையும் நாம் எவ்வாறு பாராட்டப்போகிறோம்!

சங்க கால இசைத் தமிழின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்ட எண்ணற்ற புலவரின் பாடல்கள் இருக்கின்றன. இசையின் சிறப்பை இனிதுணர்த்தப் பாணரைப் பற்றிய செய்திகள் பல இருக்கின்றன. நாடகத் தமிழின் நலத்தினைக் காட்டக் கூத்தர், விறலியர் பற்றிய குறிப்புக்கள் பல சங்க நூல்களில் காணப்படுகின்றன. மாதவியின் அரங்கேற்று காதை விவரங்கள் மட்டுமே நமது நாடகத் தமிழின் சிறப்பை விளக்கப் போதுமானவை அல்லவா?

குடிமக்கள் ஒவ்வொருவரும் கல்வி கற்றல் இன்றியமையாதது என்பதைப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் ஒரு செய்யுளாகப் பாடினன் என்றால் தமிழ் மன்னன் கல்வித் துறையில் காட்டிய ஆக்கத்தினை நன்குணரலாம். "என்மேல் படையெடுத்துவரும் வேந்தரை வெல்லேனாயின், யான் கொடுங்கோல் வேந்தனென்று என் குடிகள் என்னைத் தூற்றுவாராக; மாங்குடி மருதன் போன்ற புலவர் பெருமக்கள் என் நாட்டைப் பாடாது ஒழிவாராக." என்று மற்றொரு பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் கூறும் சூளுரையிலிருந்து அவனது ஆட்சிப் பொறுப்பையும் புலவர்பால் அவன் வைத்திருந்த மதிப்பையும் நன்குணரலாம் அன்றோ? "இப்பகைவரை நான் வெல்லேனாயின், பொதுமகளிர் மார்பின் மீது என் மாலை துவள்வதாக" என்று சோழன் நலங்கிள்ளி சூளுரைப்பதிலிருந்து நாடாண்ட வேந்தனது நல்லொழுக்கத்தை நன்கறியலாமல்லவா? குடிகளைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் காத்துவந்த இத்தகைய தமிழ் வேந்தரது ஆட்சியில் மக்கள் இன்புற்று வாழ்ந்தனர் என்பதில் ஐயம் உண்டோ?

புலவர் - பாணர் - கூத்தர் என்ற முத்தமிழ்ப் புலவரைக் காப்பதே தமது கடமை என்று எண்ணி, ஊர்களையும், உண்பொருள்களையும், செல்வப் பொருள்களையும் வரையாது அளித்த வள்ளல்கள் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்ததாற்றான் முத்தமிழ் நாட்டில் முழக்கமிட்டது. ஆடவரும் பெண்டிரும் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து விளங்கினர். நாடு நாடாக விளங்கியது.

இடைக்காலம் : சங்க காலத்தில் வடமொழிவாணர் மிகச் சிலராகவே தமிழகத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர் கூட்டுறவாலும், பௌத்தர் சமணர் கூட்டுறவாலும், ஒரு சில பாகதச் சொற்களும், வடமொழிச் சொற்களும் தமிழிற் கலந்தன. அதனாற்

ருள் சங்க நூல்களில் பிற மொழிச் சொற்கள் மிகச் சிலவாகக் காணப்படுகின்றன.

சங்க காலத்திற்குப் (கி. பி. 300) பிறகு தமிழகத்தை ஏறத்தாழ 600 ஆண்டு காலம் பல்லவர் என்ற வேற்று மரபினர் ஆண்டனர். அக்காலத்தில் அவ்வேந்தர் வடமொழிவாணரைத் தமிழகத்திற் குடியேற்றி, நிலங்களையும் சிற்றூர்களையும் அளித்து ஆதரவு தந்தனர். குடி, மங்கலம், புத்தூர், சதுர்வேதமங்கலம், பிரமபுரி, பிரமதேசம் என்ற பெயர்களைக் கொண்ட ஊர்கள் அனைத்தும் வடமொழி வாணர் குடியேறிய ஊர்களேயாகும். இவ்வடவர் கலப்பால், பல்லவர் காலத்தில் வடமொழியிலக்கணம் தமிழில் கலக்கலாயிற்று. பதிகம், விருத்தம், முதலிய பாவகைகள் வடமொழியிலக்கணம் பின்பற்றித் தமிழில் புகுந்தன. வைதிகச் சமயமும் தென்னாட்டில் கால்கொள்ளத் தொடங்கிற்று. எனவே தமிழில் வடமொழிக் கலப்பு மிகுதியாக ஏற்படத் தொடங்கியது. இந்த உண்மையைச் சைவத் திருமுறைகளிலும், ஆழ்வார் அருட்பாடல்களிலும் கண்டு தெளியலாம். வடவர் கூட்டுறவால் தமிழ்ச் சிவன் வேதகால ருத்திரனோடு இணைக்கப்பட்டான்; தமிழ்க்கொற்றவை துர்க்கையோடு இணைக்கப்பட்டாள்; தமிழ் முருகன் சுப்பிரமணியனுக்கப்பட்டான்; பம்பாய் மாகாணத்தில் பெருவழக்குப் பெற்றிருந்த விநாயகர் தமிழகத்திற்குக் குடியேற்றப்பெற்றுத் தமிழ்ச் சிவனுக்கு முதற் பிள்ளையாகும் பேறுபெற்றார். வடமொழிவாணர் எழுதிவைத்த புராணக் கதைகளெல்லாம் திருமுறைகளில் புகுந்துவிட்டன. இராவணன் கைலையைப் பெயர்த்தமை, ஐயனார் பிறப்பு, திருமாலின் அவதாரக் கதைகள், சிவபெருமான் செய்தனவாகக் கூறப்படும் திருவிளையாடல்கள் முதலியனவும்; படிக்கவும், கேட்கவும் அருவருப்பான சில கதைகளும் சமய நூல்களில் இடம் பெற்றன.

சோழப் பேரரசர் காலத்தில் (கி. பி. 900-1300) தமிழகத்தில் கோயில்கள் பெருக்கெடுத்தன. சைவ சமய வெறி தலைதூக்கியது. இக்காலத்தில் சைவ சமயம் சோழப் பேரரசால் போற்றி வளர்க்கப்பட்டது. ஆனால் வைணவம் ஓரளவு அடக்கப்பட்டதென்றே கூறலாம். இராமானுசர் சோழ நாட்டிலிருந்தே விரட்டப்பட்டார். இரண்டாம் குலோத்துங்கன் தில்லையிலிருந்த கோவிந்தராசர் சிலையைப் பெயர்த்துக் கடலில் எறிந்துவிட்டான். கோயில்களைக் கண்காணிக்கும் மகேசுவரர் வைணவரோடு பழகவும் கூடாதென்று கட்டுப்பாடு விதிக்கப் பட்டது. சைவத்திலும் தமிழ்ப் புலமையிலும் அரசியல் அறிவிலும் மிகச் சிறந்த சேக்கிழார் பெருமானும் புறச்சமய வெறுப்பிலிருந்து தப்பவில்லை. "மாலும் அயனும் காணாத சிவன்" என்ற பொருள்படும் தொடரினைப் பலநூறு இடங்களில் தமது பெரிய புராணத்தில் கூற அவர் தவறவில்லை. இத்துன்ப நிலையில் தோன்றியவனே கம்பன். அப்பெருமகன் நாட்டில் நிலவிய சமய வேறுபாட்டை வெறுத்தான்; அரியும் சிவனும் ஒன்றே என்பதையும், அரசியல் இருக்க வேண்டும் நிலையையும், அரசனது இலக்கணத்தையும் பிற நன்னெறிகளையும் தனது பெருங் காவியமாகிய இராமாயணத்தில் பல இடங்களில் வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளான்.

சோழப் பேரரசின் காலத்தில் சிந்தாமணி, பெரிய புராணம், கம்ப ராமாயணம் என்னும் பெருங் காவியங்கள் தோன்றின. கலிங்கத்துப் பரணி, தக்கயாகப் பரணி, மூவர் உலா, குலோத்துங்கன் கோவை, அம்பிகாபதிக் கோவை, முதலிய சிறு நூல்கள் தோன்றின. யாப்பருங்கலம், யாப் பருங்கல விருத்தி, வீர சோழியம், நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூல்கள் தோற்றமெடுத்தன; ஆழ்வார்களின் அருட்பாடல்களுக்கு மணிப் பிரவாள நடையில் விரிவுரை தோன்

றியதும் இக்காலத்திலேதான். பன்னிரு திருமுறை களின் சத்துப் பொருளாகச் சிவஞானபோதமும், பிற சித்தாந்த சாத்திரங்களும் இக்காலத்திலேதான் தோன்றின. தமிழரான சோழர் ஆட்சியில் பல துறை களிலும் தமிழ் நூல்கள் மிகுதியாகத் தோன்றின என்று கூறுதல் தவருகாது. சங்ககாலச் சைவம் பிற் காலத்தில் வைதீக நெறியோடு இணைந்து. நாயன் மாரால் வளர்க்கப்பட்டு, சோழரால் பலப்படுத்தப்பட் டது என்று கூறலாம். இதனுற்ருன் சித்தாந்த நூல் களில் வடமொழிக் கலப்பு மிகுதியாகக் காணப் படுகிறது.

பிற்காலம்: சோழராட்சிக்குப் பிறகு தமிழகம் முஸ்லீம் படையெடுப்புக்கு ஆட்பட்டது; பின் னர் விஜயநகர ஆட்சிக்கு உட்பட்டது; அதன் பின்னர் கர்நாடக நவாப்பின் ஆட் சிக்கும், மகாராஷ்டிர ஆட்சிக்கும், நாயக்க மன்னர் ஆட்சிக்கும் இடம் தந்தது. இந்த ஆட்சி மாறுபாடுகளினுல் தமிழகத்தில் இந்துஸ்தான், கன் னடம், தெலுங்குச் சொற்கள் வழங்கலாயின; அவ் வழக்கு நூல்களிலும் புகுந்து விட்டது. வாணி கம் புரியவந்த போர்ச்சுக்கீசியர், ஆங்கிலேயர், பிரெஞ்சுக்காரரர் சொற்களும் தமிழில் புகுந்தன.

இப்பிற்காலத்தில் சைவ மடங்களே தமிழை வளர்க்கும் நிலையங்களாக விளங்கின. அவற்றிலி ருந்த சமயப்பெரியார்கள் எண்ணற்ற புராணங்களை யும் சமய நூல்களையும் இயற்றினர். தமிழராக இருந்து இஸ்லாத்தைத் தழுவிய தமிழர்கள் அச்சம யத்தைப் பற்றித் தமிழில் நூல்கள் எழுதினர். அவற் றுள் சிறந்தது உமறுப் புலவர் எழுதிய சீருப் புராணம்.

கிறிஸ்தவ சமயப்பணி செய்ய வந்த வீரமாமு னிவர் போப்பையர், கால்டுவெல் ஐயர், ராட்லர், வின்ஸ்லோ முதலிய அறிஞர்களும் தமிழில் அகராதி

களையும், செய்யுள் நூல்களையும், மொழி பெயர்ப்பு நூல்களையும், ஆராய்சி நூல்களையும் இயற்றிப் புகழ் படைத்தனர். அப்பெரு மக்களது சீரிய தொண்டினுல் தமிழின் பெருமை உலக நாடுகளிற் பரவலாயிற்று. நமது பெருமையை உலகெலாம் பரவச் செய்த அப் பிறநாட்டு நல்லறிஞர்கட்கு நமது நன்றி கலந்த வணக்கம் உரியதாகுக!

ஆங்கில ஆட்சியில் இராமலிங்க அடிகள், மகா வித்துவான் மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளை போன்ற பெரு மக்கள் தமிழில் ஆயிரக்கணக்கான பாடல்களைப் பாடித் தமிழை வளர்த்தனர். யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ப்பெரும் புலவரான ஆறுமுக நாவலர் தமிழுக்கும் சைவத்திற்கும் செய்துள்ள தொண்டு அளவிடற்கரிது. அப்பெருமானைப் பின்பற்றித் திரு. கனகசபைப் பிள்ளை, கதிரைவேற்பிள்ளை, சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, தி. தா. கனகசுந்தரம் பிள்ளை, சுன்னுகம் குமாரசுவாமிப் புலவர், விபுலானந்த அடிகள், மகாவித்துவான் கணேசையர் போன்ற புலவர் பெருமக்கள் தமிழுக்குச் செய்துள்ள தொண்டு உண்மையில் அளவிடற்கரியதாகும். இந்த யாழ்ப்பாணப் பெரும் புலவர்களுக்கு தாயகத் தமிழர் என்றும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளனர்.

சங்க நூல்களை நாம் அனைவரும் படித்து மகிழும் வண்ணம் வெளியிட்ட பெரியார் பலர். அவருட் சிறந்தவர் டாக்டர் உ. வே. **சாமிநாதையர்**. இப்பெருமகனைத் தமிழுலகம் மறத்தல் இயலாது. காலஞ்சென்ற பாண்டித்துரைத் தேவர், வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை, எம். எஸ். பூரணலிங்கம் பிள்ளை, கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, நாவலர் வேங்கடசாமி நாட்டார், மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்கார், திரு. நாராயணையங்கார்,

மறைமலையடிகள், பண்டிதமணி மு. கதிரேசன் செட்டியார், திரு. வி. க. போன்ற புலவர் பெரு மக்கள் இந்த நூற்றுண்டில் தமிழ் வளர்த்தவர்கள். இவர்கள் அனைவருக்கும் நமது நன்றி உரியதாகுக. இவ்விருபதாம் நூற்றுண்டில் தமிழ்க் கவிஞர் பலர் தம் அரிய கவிகளால் நம் உணர்ச்சிகளைத் தட்டி யெழுப்பியுள்ளனர். அவருட் சிறந்தவர் நால்வர் என்னலாம். அந்நால்வருள் சி. சுப்பிரமணிய பாரதி யாரும், கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையும் இப் போது நம்மிடையே இல்லை. நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் பிள்ளையும், புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனும் இன்று நம்மிடையே இருக்கின்றனர். இக்கவிஞர் தம் பாடல்கள் நாட்டுப் பற்றையும், தமிழ்ப் பற்றையும், சமுதாயச் சீர்திருத்த உணர்ச்சி யையும், சமய நினைப்பையும் நமக்கு ஊட்டி வரு கின்றன. இன்றும் தமிழகத்திலும் யாழ்ப்பாணத்தி லும் பெருமக்கள் பலர் தமிழ்ப் பணி செய்து வரு கின்றனர். இவர்கள் அனைவருக்கும் நமது உளங் கலந்த நன்றி உரியதாகுக.

தொகுப்பு : இதுகாறும் தமிழின் பெருமையும், பழமையும், வரலாறும் ஒருவாறு கூறப்பட்டன. ஒரு பெண்ணின் தூய்மை காக்கப்படுவது போல மொழி யின் தூய்மை காக்கப்படல் வேண்டும். **தமிழில் தக்க சொல் இல்லாதபோது தான் பிற மொழிச் சொற் களை எடுத்தாளலாம்.** 'தமிழ் வாழத் தமிழன் வாழ் வான்' என்பதை நாம் மறந்து விடுதலாகாது. அறி விற்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் பொருத்தமற்ற கற்பனை களையும் கட்டுக்கதைகளையும் சமயத் தொடர் பானவை என்று கருதும் அறியாமை தமிழரை விட்டு நீங்குதல் வேண்டும். தமிழன் தாய் மொழிப் பற்றும், தாய்நாட்டுப் பற்றும், தமிழினப் பற்றும் நிரம்பியவனுக இருத்தல் வேண்டும். "ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்" என்னும் சித்தாந்த

சைவக் கொள்கை தமிழரிடம் பரவும் நாள் தான், தமிழன் வையத்து வாழ்வாங்கு வாழும் பொன் ஞளாகும். தமிழ் வாழ்க! தமிழினம் வளர்க!

---

2. தமிழரும் நுண்கலைகளும்

நுண் கலைகள்: இசை, நடனம், நாடகம் என் பன **நுண் கலைகள்** எனப் பெயர் பெறும். இவற்றைப் போற்றி வளர்க்கும் நாடே நாகரிக நாடு என்பது மக்களது நீண்ட நாட் கருத்தாக இருந்து வரு கின்றது. நுண் உணர்வைத் தட்டி யெழுப்பித் தம் வயப்படுத்தும் கலைகளாதலின் இவை நுண் கலைகள் எனப் பெயர் பெற்றன. நம் தமிழ் மக்கள் இக்கலைகளை எங்ஙனம் போற்றி வளர்த்தனர் என்பதைச் சுருக்கமாக இங்கு காண்போம்.

இசைக் கலை: இசை என்னும் சொல் இசைவிப் பது, தன் வயப்படுத்துவது எனப் பொருள்படும். மரம், செடி, கொடி என்னும் ஓரறிவுயிர் முதல் மக் கள் என்னும் ஆறறிவுயிர் ஈருக உயிர்களனைத்தை யும் இசை தன் வயப்படுத்த வல்லது. மகுடி இசை யில் மயங்கும் பாம்பும், இசையில் மயக்குண்டு மிக்க சுமையை இழுக்கும் வண்டி மாடும், பாடிக் கொண்டே பாராங் கற்களை உருட்டு பவரும் மேற் கூறப்பெற்ற உண்மைக்குச் சான்ருவர். இத்தகைச் சிறப்புடைய இசை, மதங் கொண்ட யானையையும், வழிப்பறி செய்யும் கொலைஞரையும் மனமாற்றம் செய்ய வல்லது என்பதை அகநானூறு, நற்றிணை, சிந்தாமணி முதலிய நூற்செய்திகளிலிருந்து அறிய லாம்.

பண்டைத் தமிழகத்தில் செய்யப்பட்ட நூல் களிற் பெரும்பாலன செய்யுள் வடிவிலேயே அமைந்

தவை. பிற்காலத்தில் தோன்றிய கல்வெட்டுக்களிற் பலவும் அங்ஙனமே. அவற்றுக்கும் பிற்படத் தோன்றிய அஞ்சல் வடிவில் அமைந்துள்ள சீட்டுக் கவிகளும் மிக்கிருத்தலைக் காண, ஏறத் தாழப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையில் தமிழகத்தில் இசைத் தமிழ் நூல்களே மிக்கிருந்தன் என்று கூறுதல் பொருந்தும். தமிழ்ப் பிள்ளைகள் தம் குழந்தைப் பருவத்தில் தாலாட்டுப் பாக்களையும் ஊசற் பாக்களையும் கேட்டனர்; விளையாடும் பருவத்தில் பந்து விளையாட்டுப் பாடல் (கந்துக வரி) அம்மானை, பொற் சுண்ணம், சாழல், தெள்ளேணம், உந்தி பறத்தல், தோள் நோக்கம் முதலிய ஆடல்களுக்குரிய பாடல்களைப் பாடி மகிழ்ந்தனர். மணத்தில் மங்கல வாழ்த்துப் பாடலைக் கேட்டனர். உலக்கை கொண்டு குத்தும் தொழிலுக்குரிய பாட்டு வள்ளைப் பாட்டு எனப் பெயர் பெற்றது. ஏற்றங் கொண்டு நீர் இறைப்பவர் பாடிய ஏற்றப் பாட்டு முதல், உழைப்புத் தொழில்கள் அனைத்திற்கும் பாடல்களிருந்தன என்பது தெரிகின்றது. தமிழன் இறந்த பின்னரும் பாட்டு அவனை விடவில்லை. பலவகைச் சந்தங்களில் ஒப்பாரிப் பாக்கள் இன்றும் இருத்தலைக் காணலாம். இங்ஙனம் பழந் தமிழர் தம் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை இசையிலேயே வாழ்ந்து வந்தனர் எனக் கூறுதல் முற்றிலும் பொருந்தும். இசைக்குரிய நூல்கள் பலவற்றுள் சிலப்பதிகாரம் தலைசிறந்தது. அதன் உரையைக் கொண்டு முன்னிருந்த இசைத் தமிழ் நூல்கள், இசைக் கருவிகள், இசைவாணர்கள் பற்றிய பல விவரங்களை நன்கு அறியலாம். கி. பி. 7, 8, 9-ம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களும், ஆழ்வார் அருட் பாடல்களும் அக்கால வழக்கிலிருந்த பலவகைப் பண்களையும் (இராகங்கள்) தெரிவிப்பனவாகும். குறவஞ்சி, பள்ளு, சிந்து முதலியன இசைத் தமிழ் நூல்களே.

தமிழ்ப் பண்கள் ஏழு; அவை குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் எனப் பெயர் பெற்றன. இவற்றிலிருந்து பிறப்பவை திறங்கள் எனப்பட்டன. இவ்வாறு பிறக்கும் பண்களும் திறங்களும் பல கிளைகளாக இயங்கும் வகைகளில் எண்ணிறந்த இசை வகைகள் கண்டறியப்பட்டிருந்தன. பண்கள் பல வகைப்படும். அவற்றுள் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனப் பெரும் பண்கள் ஐந்து. இவற்றின் வகைப்பட்ட பண்கள் பல. அவற்றுள் பகற் பண்கள், இராப் பண்கள், காலை, மாலைப் பண்கள் என அவ்வப் பொழுதிற்கமைந்த பண்களும் வழக்கில் இருந்தன.

இசைக் கருவிகள் : தண்ணுமை, தடாரி, குடமுழா முதலிய பலவகைத் **தோற் கருவிகளும்,** புல்லாங்குழல், நாதசுரம் முதலிய **துளைக் கருவிகளும்** அக்கால வழக்கில் இருந்தன **நரம்புக் கருவிகள்** பலவகைப்பட்டன. அவற்றுள் ஏழு நரம்புகளையுடைய செங்கோட்டு யாழ், பதினான்கு நரம்புகளையுடைய சகோட யாழ், பத்தொன்பது நரம்புகளையுடைய மகர யாழ், இருபத்தொரு நரம்புகளையுடைய பேரி யாழ் என்பன வழக்கில் இருந்தன. கி. பி. 300-க்குப் பிறகே **வீணை** என்னும் புதிய கருவி வழக்கிற்கு வந்தது. வெண்கலத்தாற் செய்யப்பட்ட வகைகள் **கஞ்சக் கருவிகள்** எனப் பட்டன.

இசை வாணர் : பாடுவோர் இன்ன இன்ன இலக்கணங்களுடன் பாடவேண்டும் என்பது சிந்தாமணியிலும் திருவிளையாடற் புராணத்திலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

> **"கருங் கொடிப் புருவம் ஏரு கயல்நெடுங் கண்ணும் ஆடா**
> **அருங்கடி மிடறும் விம்மா அணிமணி எயிறும் தோன்ரு**
> **இருங்கடற் பவளச் செவ்வாய் திறந்திவள் பாடி ளோ**
> **நரம்பொடு வீணை நாவின் நவின்றதோ என்று நைந்தார்."**

"வயிறது குழிய வாங்கல் அழுமுகங் காட்டல் வாங்குஞ்
செயிரறு புருவ மேறல் சிரநடுக் குறல்கண் ணுடல்
பயிறரு மிடறு வீங்கல் பையென வாயங் காத்தல்
எயிறது காட்டல் இன்ன உடற்றொழிற் குற்றம் என்ப."

இசையாசிரியர் தகுதிகள் சிலப்பதிகார உரையிலும் விளக்கப்பட்டு உள்ளன இசை வாணர்கள் பாணர், பாடினியர் எனப் பெயர் பெற்றனர். இவர்கள் அரசர்களாலும், செல்வர்களாலும் பாதுகாக்கப்பட்டனர்.

நடனக் கலை : இசைக் கலையைப் போலவே நடனக் கலையும் தமிழகத்தில் நன்கு வளர்ச்சி பெற்று வந்தது என்பதனைத் தொல்காப்பியம், சிலப்பதிகாரம் முதலிய பழந் தமிழ் நூல்களால் நன்கு அறியலாம். வேட்டுவப் பெண்கள் முதல் எல்லா நிலத்து மக்களும் தத்தம் நிலத்துக் குரிய நடன வகையில் சிறப்புற்றிருந்தனர். இதனை வேட்டுவ வரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக் குரவை முதலிய பெயர்களைக் கொண்டு நன்கு அறியலாம். நடனக் கலையில் தேர்ச்சி பெற்ற பெண்கள் விறலியர் எனப்பட்டனர். நடனத்திற் பயிற்சி பெறும் பெண் ஏழு வயது முதல் பன்னிரண்டு வயது வரை அக்கலையிற் பயிற்சி பெறுதல் வேண்டும். பயிற்றுவிக்கும் ஆடலாசிரியன் இலக்கணம் சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. வரிசைக்கூத்து, புகழ்க் கூத்து, சாந்திக் கூத்து, விநோதக் கூத்து, வேத்தியல், பொதுவியல் நடனம் எனப் பலவகைப் பட்டது கூத்து. கூத்து என்னும் பழந்தமிழ்ப் பெயரே நாளடைவில் நடனம் என வழக்குப் பெறுவதாயிற்று. கூத்திற்குரிய பலவகை நூல்கள் அக்காலத்து வழக்கில் இருந்தன. பாடல் பெற்ற பல கோயில்களில் நடனமாதர் இருந்து சமயத்தொடர்பாக நடனக்கலையை நன்கு வளர்த்து வந்தனர் என்பது எண்ணிறந்த கல்வெட்டுகளால் அறியப்

படுகின்றது. அவர் தம் கலைச்சிறப்பைப் பின்வரும் பெரிய புராணப் பாடலைக் கொண்டு நன்கு அறியலாம்:

"கற்பகப்பூந் தளிரடிபோய்க் காமருசா ரிகை செய்ய
உற்பலமென் முகிழ்விரல்வட் டணையோடும் கை பெயரப்
பொற்புறுமக் கையின்வழிப் பொருகயற்கண் புடை பெயர
அற்புதப் பொற் கொடிநுடங்கி ஆடுவபோல் ஆடினார்."

நாடகக் கலை: இது கற்றவர் கல்லாதவர் என்னும் இருதிறத்தாரையும் தன் வயப்படுத்த வல்லது; மக்களுக்கு நல்லறிவை ஊட்டி, ஒழுக்கத்தை வளர்க்க வல்லது. இக்கலை முதலில் சமயத் தொடர்பாகவே ஏற்பட்டது என்பது அறிஞர் கருத்து. நாடகத்திற்றான் பாட்டு, வசனம், நடனம் என்பன கலந்து வருகின்றன. ஆதலின் இக்கலை தமிழகத்தில் மிகுதியாக வழங்கப்பட்டது. இராஜ ராஜேஸ்வர நாடகம், பூம்புலியூர் நாடகம், சரபேந்திர பூபால குறவஞ்சி நாடகம் என்பன பிற்காலத்தில் நடிக்கப்பட்ட நாடகங்களிற் சிறந்தனவாகும். நாடக ஆசிரியர்கள் பிற்காலச் சோழர் முதலிய தமிழரசரால் நன்கு போற்றப்பட்டனர் என்பதைக் கல் வெட்டுக்களால் அறியலாம். சரபேந்திர பூபால குறவஞ்சி நாடகம் கொட்டையூர்ச் சிவக்கொழுந்து தேசிகரால் செய்யப்பட்டது. அந்நாடகம் இன்றும் ஆண்டு தோறும் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் நடிக்கப்பட்டு வருகிறது.

முடிவுரை: நாகரிக உணர்ச்சி தோன்றிய நாள் தொட்டுத் தமிழகத்தில் இம் மூன்று கலைகளும் வளர்பிறை போல வளர்ந்து வந்தன என்பதை இலக்கியங்களும், கல் வெட்டுக்களும் இனிது உணர்த்துகின்றன.

3. தமிழ் நாட்டு நடனக் கலை

கூத்தின் தோற்றம்: இறைவனது அருட் படைப்பிலே கூத்து நிகழ்கின்றது. எவரிடமும் பயிற்சி பெறாமலும், கூத்துக் கலையின் பண்பைச் சிறிதளவும் கல்லாமலும், கருமுகில்களைக் காணும் மயில்கள் தம் சிறகுகளை விரித்து ஆடுகின்றன. கொடிய அரவங்கள் மகுடி ஓசையைக் கேட்டதும் தம் புற்றுக்களிலிருந்து வெளிப்போந்து இசையில் ஈடுபட்டு மெய்மறந்து படமெடுந்து ஆடுகின்றன. கண்ணனைப் போன்றாரது வேய்ங் குழலில் ஈடுபட்டுக் கன்று காலிகள் தம்மை மறந்தனவாய் அசைந்தாடுகின்றன. இவற்றைக் கூர்ந்து நோக்கின், இயற்கைப் படைப்பிலேயே கூத்து இயல்பாக அமைந்துள்ள உண்மையை உணரலாகும் அன்றோ?

மலை முழைகளில் வாழ்ந்த பண்டை மக்கள் முதற் கண் பலவாறாக ஓசைகளையிட்டு ஒருவர்க்கொருவர் தம் எண்ணங்களை அறிவித்துக் கொண்டனர். பின்னர் அம் மக்கள் சைகைகள் சேர்த்துத் தம் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தினர். பின்னர் படிப்படியாகத் தங்கட்கென மொழியை அமைத்துக் கொண்டனர். இவ்வாறு ஒவ்வொரு நாட்டுப் பண்டை மக்களும் தங்கட்கெனத் தனித் தனி மொழியை அமைத்துக் கொண்டனர். மனிதன் பல வகை உணர்ச்சிகள் கொண்டவன்; அளவு கடந்த மகிச்சி உண்டாகும் பொழுதுஅவன் தன்னைமறந்து கூத்தாடுவான்; கோபமாயிருக்கும் பொழுது கண் சிவந்து உதடுகள் துடிக்கப் பரபரப்புடன் பேசுவான். இங்ஙனம் மனிதன் ஒவ்வொரு உள்ள நிலையில் ஒன்றை வெளிப்படையாகக் காட்டுதல் அல்லது செய்தல் இயல்பு.

மனிதன் மகிழ்ச்சி நிலையில் தன் விருப்பப்படி பலவகை ஓசைகளை எழுப்ப-அவ்வோசைகள், சில

சமயங்களில் அவனை யறியாது அவனுக்கு இன் பத்தை அளிக்க-அவன் மீண்டும் மீண்டும் அவ் வோசைகளை எழுப்பி அனுபவிக்க-இவ்வாறு எழுப் பப்பட்ட ஒலிகளின் சேர்க்கை காதுகட்கு இன்ப மளித்த நிலையில், அவனைப் பின்பற்றிப் பலர் அத் துறையில் இறங்கியிருக்கலாம்.

'மனிதன் தன் கூத்துக்கேற்ப ஒலிகளை எழுப்பி யும், கைகளைக் கொட்டியுமிருக்கலாம். அவன் இங்ஙனம் குதித்தது கூத்தாகவும்; ஒலிகளை எழுப்பி ஓசையிட்டது இசையாகவும்; கைகளைக் கொட்டி யது தாளமாகவும் மாறி யிருக்கலாம்' என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

இவ்வாறு பிறந்திருக்கலாம் என்று கருதப்படு கின்ற இசை, கூத்து, தாளம் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்த தொகுப்பே **கூத்து** அல்லது **நடனம்** என்பது.

இத்தியாவுக்கு வெளியே: *மிகப் பழைய எகிப் திய—சுமேரிய—பாபிலோனிய நாகரிகச் சின்னங்* களில் பலவகை நடனங்ககளை உணர்த்தும் ஓவி யங்கள் காணப்படுகின்றன. அதனுல் அப்பண்டை நாகரிகங்களில் திழைத்த மக்கள் கூத்தக் கலையில் அநுபவ முற்றிருந்தனர் என்பது தெரிகிறது.

இந்தியாவில்: இந்தியாவில் வேத காலத்திற்கு முற்பட்ட சிந்து வெளி நாகரிகத்தை உணர்த்தும் புதை பொருள்களில் வெண்கலத்தாற் செய்யப்பட்ட **நடனமாதின் வடிவம்** ஒன்று கிடைத்துள்ளது. சில கற்சிலைகள் நடன முறையிற் காணப்படுகின்றன. **தவுலைக்** கழுத்தில் மாட்டித் தொங்கவிட்ட மனித வுருவம் (களி மண்ணீற் செய்யப்பட்டது) கிடைத் துள்ளது. **மிருதங்கம், வீணை, தாளம்** இவற்றைக் குறிக்கும் ஓவியங்கள் அகப்பட்டுள்ளன. இவற்றைச் சேர்த்து நோக்கும் பொழுது சிந்துவெளி மக்கள் நடனக் கலையில் அறிவுடையவராக இருந்தனர் என்பது வெளியாகிறதன்றே?

2

வட இந்தியாவில் நடனத்தைப் பற்றி எழுந்த முதல் வட மொழி நூல் **பரதம்** என்பது. அது கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டினது என்று அறிஞர் அறைகின்றனர். அஃது இன்றளவும் மிகச் சிறந்த நூலாக இருந்து வருகின்றது. அத்தகைய சிறந்த நூல் கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டினது எனின், அதற்கு முன்னரே வட இந்தியாவில் நடனக் கலை மிகப்பெரிய நிலையை அடைந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது பெறப்படுகிறதன்றோ? 'நடனக் கலை, அறம்-பொருள் இன்பம்-வீடு என்னும் நாற்பேறுகளையும் நல்க வல்லது; மனவுறுதி, உடல் வளம், இன்ப வுணர்ச்சி முதலிய நற்பண்புகளை அளிக்க வல்லது. இக்கலை தரும் இன்பம் தவத்தினர் அடையும் இன்பத்திற்கு இணையானது' என்பது பரதத்திற் கூறப்படும் செய்தியாகும்.

பரதம் தோன்றிய பின்னர் எழுந்த வடநாட்டு ஓவியங்களிலும், சிற்பங்களிலும், இலக்கியங்களிலும் நடனக் கலை நன்கு காட்டப்பட்டுள்ளது. குப்தர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் எழுந்த அயலார் படையெடுப்புக்களாலும் குழப்பங்களாலும் வட இந்தியாவில் இக்கலை நன்கு வளர இடமற்றது. ஆயின், விந்த மலைக்குத் தென்பாற்பட்ட நாடுகளில் இக்கலை நன்னிலையில் வளர்ச்சி பெறலாயிற்று.

சங்ககாலத்தில் கூத்துக் கலை: இன்றுள்ள சங்க நூல்களில் தொல்காப்பியம் பழைய தென்பதைப் பெரும்பாலோர் ஒப்புகின்றனர். அதன் குறைந்த காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 500 என்றால் தவறாகாது. அப்பழைய நூலில் பழந்தமிழ் மக்களிடம் இருந்து வந்த கூத்து வகைகள் சில குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை (1) வேலன் ஆடும் (காந்தள்) **வெறிக் கூத்து**, (2) வென்ற வீரர் தம் அடையாளப் பூச்சூடி ஆடும் **கருங் கூத்து**, (3) வெற்றி பாராட்டிப் பெண்கள்

ஆடும் **வள்ளிக் கூத்து**, (4) களத்தை விட்டு ஓடாத இளைய வீரனுக்குக் காலில் கழலைக் கட்டி இரு பாலரும் ஆடும் **கழனிலைக் கூத்து** முதலியனவாகும். அவை பெரும்பாலும் போர்த் தொடர்பானவை. இவையன்றி **ஆய்ச்சியர் குரவை, வேட்டுவ வரி** முதலிய வகைகளும் இருந்தன.

குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல் முதலிய நானிலங்களிலும் அவ்வந் நிலத்துக்குரிய கூத்தர் இருந்து வந்தனர்; கூத்துக்கள் நடைபெற்றுவந்தன என்பதைச் சங்க நூல்களால் நாம் அறியலாம். குறிஞ்சி நிலத்தில் குறப் பெண்கள் தங்கள் குறிஞ்சி நிலக் கிழவனாகிய முருகப் பெருமானை வழிபட்டு ஆடும் **கூத்து, குன்றக் குரவை** அல்லது **குரவை** எனப்படும். இதுவே முல்லை நில மகளிரால் ஆடப் படுமாயின் **ஆய்ச்சியர் குரவை** எனப் பெயர் பெறும். 'குரவை என்பது எழுவர் மங்கையர் செந்நிலை மண்டலக் கடகக் கைகோத்து அந்நிலைக் கொட்ப நின்று ஆடும் கூத்தாகும்.' குரவை யாடுதல் இருபாலருக்கும் உரியது. குறவர் தொண்டகப் பறை கொட்டக் குரவையாடுவார். அது காணும் மகளிரும் மேற்சொன்ன இலக்கணப்படி நின்று ஆடுவர். அங்ஙனம் ஆடும்போது அவர்கள் பாடிக்கொண்டே ஆடுவர். இதன் விவரங்களைத் தொகை நூல்களிலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் விரிவாகக் காணலாம்.

நுணங்கை : என்பது கூத்து வகைகளுள் ஒன்று. அது முடங்கிய இரு கைகளையும் விலாப் புடைகளில் ஒற்றி அடித்துக்கொண்டு அசைந்தாடும் ஒருவகைக் கூத்து.

மகளிர் விழாக் காலங்களில் நுணங்கைக் கூத்தாடுவர். ஆடவர் அம்மகளிர்க்கு முதற்கை கொடுத்தல் வழக்கம்.[1]

---

1 குறுந்தொகை. 31.

நானிலங்களிலும் இருந்த வள்ளல்கள்பாற் சென்று உள்ளக் குறிப்புப் புறத்து வெளிப்பட ஆடிய நடன மங்கை பண்டைத் தமிழகத்தில் **விறலி** எனப் பெற்றாள். இவ்விறலியர் பாணருடனும் கூத்தருட னும் புலவருடனும் சென்று வள்ளல்களிடம் பரிசு பெற்று வந்தனர். அவர்கள் பெரும் பாலும் பாண ருடன் செல்வது வழக்கம். விறலி '**ஆடுமகள்**' என்று பெயர் பெற்றாள்.[2]

இங்ஙனம் மெய்ப்பாடுகள் தோன்ற நடிக்கும் விறலியர் சங்க காலத்தில் பலர் இருந்தனர் என்ப தைத் தொகை நூற்களால் அறியலாம். பண்டை அரசர்கள் விறலியர் ஆடல் பாடல்களைப் பாராட்டிப் பொன்னரி மாலையைப் பரிசளித்தனர்; தொடி முத லிய சிறந்த நகைகளை வழங்கினர்.[3] '**விறலியர்** நிற முடைய கலவை பூசப்பட்ட வளைந்த சந்தினை யுடைய முன் கையினையும் வேய் போன்ற தோளினை யும் ஒளி பொருந்திய நெற்றியையும் உடையவர்' என்று கோவூர்கிழார் பாராட்டியுள்ளார். விறலியர் 'யாழ் வாசித்தாற் போலப் பாடும் நயப்பாடு தோன் றும் பாட்டினையுடைய விறல்பட ஆடுதலை யுடை யார்' என்று மாங்குடி மருதனாரும் பெருங் கவுசிக னாரும் கூறல் விறலியருடைய இசைச் சிறப்பினையும் நடனப் பயிற்சியின் மேன்மையினையும் நன்கு உணர்த்துவதாகும்.[4] 'சோழன் நலங் கிள்ளி (இத்த கைய) விறலியர்க்கு மாட மதுரையையோ வஞ்சி மாநகரத்தையோ வேண்டுமாயின் தரவல்லவன்' என்று கோவூர் கிழார் கூறியுள்ளதிலிருந்து விறலி யர் பண்டை அரசர்பால் பெற்றிருந்த பெருஞ்சிறப் பினைக் காணலாம்.[5] விறலி **கூத்தி, ஆடுமகள், ஆடு களமகள்** எனவும் நூற்களிற் குறிக்கப் பட்டாள்.

---

2 குறுந் தொகை, 105. 3 புறம் – 364, 11. 105.
4 மதுரைக்காஞ்சி, வரி. 210;' 8, உரை! மலைபடுகடாம், வரி 534–'6, நச். உரை. 5 புறம் – 32.

அங்ஙனமே, நடனமாடுபவன் **கூத்தன், ஆடுமகன், ஆடுகளமகன்** எனப் பட்டான். இவர்கள் சங்க காலத்திற் கூத்துக் கலையை வளர்த்த கலைவாணர் ஆவர். அவர்கள் நடனமாடிய அரங்கம் **ஆடுகளம்** எனப்பட்டது. விழாக் காலங்களில் இவர்கள் பல வகைக் கூத்துக்களை ஆடினர்கள்; பிற காலங்களில் அரசர் முதலிய வள்ளியோர்பாற் சென்று, பாடி ஆடிப் பரிசில் பெற்று மீண்டார்கள். இவர்களது கலையை உணர்த்தும் நூலே **கூத்த நூல்** என்பது.

சிலப்பதிகாரத்தில்: சிலப்பதிகாரத்தில் கூத்து என்பது நாடகம் என்னும் பெயருடன் வழங்கப் பெற்றுள்ளது. நாடக மகளிர் என்னும் தொடர் நடன மகளிர், கூத்த மகளிர், விறலியர் என்னும் பெயர்களின் பொருளையே அளிப்பதாகும். **மாதவி** நாடக மங்கை (விறலி), அவள் ஆடிய களம் **நாடக அரங்கு** எனப் பெயர் பெற்றது. இப்பெயர்கள் வடவர் நுழைவினுல் உண்டான பெயர் மாற்றங்கள் என்னலாம். சிலப்பதிகாரத்தில் நடனக் கலையைப் பற்றிய பல விவரங்கள் **அரங்கேற்று காதையில்** விளக்கமாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

நடன மகள் சிறப்பாகக் **கூத்து, பாட்டு, அழகு** இம்மூன்றிலும் நிறைவு பெற்றவளாக இருத்தல் வேண்டும். அவள் ஏழு வயது முதல் 12 வயது வரை (ஏறத்தாழ ஆருண்டுகள்) கூத்தக் கலையிற் பயிற்சி பெறுதல் வேண்டும். நடன மகளைப் பயிற்று விக்கும் **ஆடல் ஆசிரியன்** இருவகைக் கூத்துக்களில் வல்லவனுக இருத்தல் வேண்டும். 'இருவகைக் கூத்தாவன; வசைக் கூத்து—புகழ்க் கூத்து; வேத்தியல்—பொது வியல்; வலிக் கூத்து—வலிச்சாந்திக் கூத்து; சாந்திக் கூத்து—விநோதக் கூத்து; ஆரியம் தமிழ்; இயல்புக் கூத்து—தேசிகக் கூத்து எனப் பலவகை. இவை **விரிந்த நூல்களிற் காண்க'** என வரும் அடியார்க்கு நல்லார் உரை காணத் தக்கது.

'சாந்திக் **கூத்து** என்பது தலைவன் இன்ப மேந்தி நின்று ஆடிய கூத்து. அது (1) சொக்கம், (2) மெய், (3) அவிநயம், (4) நாடகம் என நால்வகைப்படும். இவற்றுள் (1) **சொக்கம்** என்பது தூய நடனம். அது 108 கரணமுடையது; (2) **மெய்க் கூத்து** என்பது தேசி, வடுகு, சிங்களம் என மூவகைப்படும். இவை மெய்த் தொழிற் கூத்தாகலின் மெய்க் கூத்தாயின. இவை அகச்சுவை பற்றி எடுத்தலின் 'அக மார்க்கம்' என நிகழ்த்தப்படும்; (3) **அபிநயக் கூத்து** என்பது கதை தழுவாது பாட்டினது பொருளுக்குக் கை காட்டி வல்லபம் செய்யும் பலவகைக் கூத்து; (4) **நாடகம்** என்பது கதை தழுவி வரும் கூத்து...' என வரும் அடியார்க்கு நல்லார் உரையும், அவர் மேலும் அரங்கேற்று காதையில் தரும் பல விவரங்களும் ஊன்றிப் படித்து உணரற்பாலன. அவை சிலப்பதிகார காலத்தில் இருந்த கூத்துக் கலையின் வளர்ச்சியைத் தெளிவாக உணர்த்தும் செய்திகள் ஆகும்.

நடன மகளே அக்கலையில் தயாரிக்கும் **ஆடல் ஆசிரியன்** அமைதி, **இசையாசிரியன்** அமைதி, **தண்ணுமை ஆசிரியன்** அமைதி, **குழலோன்** அமைதி, **யாழாசிரியன்** அமைதி என்பன யாவை என்பதைச் சிலப்பதிகாரம்—அரங்கேற்று காதையில் தெளிவுறக் காணலாம். 'இன்னின்னவற்றில் முழுப் பயிற்சி பெற்றவரே இன்னின்ன ஆசிரியர்' என இளங்கோ வடிகள் கூறுதலைக் காண, அவர் காலத்தில் தமிழகத்தில் இசையும் கூத்தும் மிக வுயரிய நிலையிற் சீரும் சிறப்பும் பெற்றிருந்தன என்பது வெள்ளிடை மலை போல் விளக்கமாகும். ஆடற்குரிய அரங்கு எங்ஙனம் அமைக்கப்படல் வேண்டும் என்பதும் இந் நூலுள் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது; அரங்கிற் புகுந்து ஆடும் இயல்பு விவரிக்கப் பட்டுள்ளது.

அரங்கினிற் புகுந்து மாதவி பாடினாள்; ஆடினாள். அப்பொழுது மேற் சொன்ன பலவகை ஆசிரியர்கள் அரங்கில் இருந்து தத்தம் தொழில் செய்தனர். அவ்வமயம்,

"குழல்வழி நின்றது யாழே; யாழ்வழித்
தண்ணுமை நின்றது தகவே; தண்ணுமைப்
பின்வழி நின்றது முழவே; முழவொடு
கூடிநின் றிசைந்த தாமந் திரிகை......
யாமந் திரிகையோ டந்தர மின்றிக்
கொட்டிரண் டுடையதோர் மண்டில மாகக்
கட்டிய மண்டிலம் பதினொன்று போக்கி
வந்த முறையின் வழிமுறை வழாமல்............"

மாதவி யாடினாள்.[6] இக்கருத்துடன்,

"நெய்திரள் நரம்பில் தந்த மழலையின் இயன்ற மாடல்
தைவரு மகர வீணை தண்ணுமை தழுவித் தூங்கக்
கைவழி நயனம் செல்லக் கண்வழி மனமும் செல்ல
ஐயநுண் இடையார் ஆடும் நாடகஅரங்கு கண்டார்."

எனவரும் (கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டிற் பாடப்பட்ட) கம்ப ராமாயணச் செய்யுளின் கருத்து ஒன்று படல் காண்க.

மேற் சொன்ன கூத்து வகைகளுள் **சாக்கைக் கூத்து** என்பது ஒன்று. சாக்கையன் என்பவன் கூத்து நிகழ்த்தும் ஒரு மரபினன். அவனால் ஆடப் படும் கூத்து 'சாக்கைக் கூத்து' எனப் பெயர் பெற்றது. சாக்கையன் ஒருவன் சேரன்—செங்குட்டு வனுக்கு முன் சிவபெருமான் ஆடிய **கொட்டிச் சேதம்** என்னும் கூத்தை ஆடினன் என்று சிலப்பதிகாரம் செப்புகிறது.[7] இச்சாக்கைக் கூத்தர் தமிழகத்தில் பிற்பட்ட நூற்றாண்டுகளி லும் இருந்து வந்தனர் என்பது கல் வெட்டுக்களால் அறியப்படுகிறது.

சங்க காலத்திருந்த கூத்த நூல்கள் : மேற் சொல் லப்பட்ட பலவகைக் கூத்து வகைகளையும், விறலி

---

6 அரங்கேற்று காதை, வரி 139—146.
7 காதை 28, வரி. 65-79.

யர்—கூத்தர் முதலியவர் இருந்தமையையும் நோக்கச் சங்க காலத்தில் கூத்த நூல்கள் இருத்தல் வேண்டும் என்பது வெள்ளிடைமலை. ஆயின் அந் நூற்பெயர்களை உள்ளவாறு அறியச் சான்றில்லை. கி. பி. 14-ம் நூற்றுண்டினரும் சிலப்பகாரத்திற்கு உரை வகுத்தவருமான **அடியார்க்கு நல்லார்**, தமக்குப் பல நூற்றுண்டுகட்கு முன் பாடப்பட்ட சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை காண்கையில் சில கூத்தநூற் பெயர்களைக் குறிக்கின்றுர். அவற்றுட் பல சிலப்பதிகார காலத்தில் இருந்தன என்று கொள்வதைவிட, அடியார்க்கு நல்லார் காலத்தில் இருந்தன — அவர் அவற்றை நன்கு படித்தறிந்தவர் எனக் கோடலே பொருத்த முடையதாகும். அவர் குறிக்கும் கூத்த நூல்களாவன :

1. பரதம், 2. அகத்தியம், 3. முறுவல், 4. சம்பந்தம், 5. குணநூல், 6. செயிற்றியம், 7. இசை நுணுக்கம், 8. இந்திரகாளியம், 9. பஞ்ச மரபு, 10. பரத சேனுபதீயம், 11. மதிவாணனுர் நாடகத் தமிழ் நூல், 12. கூத்த நூல்.

இவற்றுள் முதல் இரண்டு நூல்கள் அடியார்க்கு நல்லார் காலத்திலேயே சிறந்தன என்பது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பிற நூல்களிலிருந்து இரண்டொரு சூத்திரங்கள் அடியார்க்கு நல்லார், பேராசிரியர் முதலியோரால் ஆளப்பட்டுள்ளன. இந் நூல்களுள் ஒன்றேனும் இக்காலத்தில் கிடைத்திலது.

பல்லவர் காலம் ; சிறப்புச் சான்றுகள் : இங்ஙனம் சங்க காலத்திற் சிறப்புற்றிருந்த கூத்தக்கலை, பல்லவர் காலத்தில் வளர்ச்சி பெற்றதென்று கூறலில் தடையில்லை. முதலாம் மகேந்திரன் கலை இன்பன். அவன் கூத்தக் கலையிலும் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவன் என்பதை உறுதிப்படுத்தச் சித்தன்ன வாசல் நடன மாதர் ஓவியங்களே ஏற்ற சான்றுகும். அவன் இயற்றிய மத்த விலாசப் பிரகசனம் என்னும் வேடிக்கை நாடக நூலில் "சிவனுர் ஆடிய தாண்

டைவ நடனம் மூவுலகங்களையும் ஒருமைப்படுத்த வல்லது'' என்று பாராட்டி வரைந்துள்ளான். இராஜ சிங்கன் நடனக் கலையில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டவன். அவன் தான் கட்டுவித்த கயிலாச நாதர் கோவிலில் சிவனார் ஆடிய பாதகை நடனம், லதா விருசிக நடனம், ஊர்த்துவத் தாண்டவம், ஆனந்த தாண்டவம் முதலிய நடன வகைகளைச் சிற்ப அமைப்பிற் காட்டி அழியாப் புகழ் பெற்றான். பல வகை நடிகையர் உருவங்களும் அக்கோவிலில் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

காஞ்சி—வைகுந்தப் பெருமாள் கோவிலில் கூத்தர், கூத்தியர் உருவங்கள் இரு சிற்பங்களில் செதுக்கப் பட்டுள்ளன. ஆடவர்—பெண்டிர் இரு திறத்தாரும் சேர்ந்து ஆடிய கூத்து வகைகளும் அக்காலத்தில் இருந்தன என்பதற்கு அச்சிற்பங்கள் சான்றாகும்; வைகுந்தப் பெருமாள் கோவில் வடக்குச் சிற்பங்களை நோக்குக.

இலக்கியச் சான்று: பல்லவர் காலத்தில் எழுந்த சைவத் திருமுறைகளில் இறைவனாடிய பலவகைக் கூத்துக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. **நடன மாதர்** பாடல் பெற்ற சிறந்த கோவில்களில் இருந்து நடனக் கலையை வளர்த்து வந்தனர் என்பதைத் திருப்பதிகங்களிற் காணலாம்

''தேனார் மொழியார் திளைத்தங் காடித் திகழும் குடமூக்கில்''

''வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட மழையென் றஞ்சிச்
சிலமந்தி அலமந்து மரமேறி முகில் பார்க்கும் திருவையாறே''

''தண்டு உடுக்கை தாளம் தக்கை சார
நடம் பயில்பவர் உறையும் புகார்''

''சீராலே பாடல் ஆடல் சிதைவில்லதோர்
ஏரார்பூங் கச்சி''

என்பனவும் இவைபோன்ற திருப்பதிகங்களில் வருவனவும் அக்காலக் கூத்துக் கலை வளர்ச்சியை நன்குணர்த்துவனவாகும். கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டில்

வாழ்ந்த **சுந்தரரை** மணந்துகொண்ட **பரவையார்** திருவாரூர்க் கோவில் நடனமாதராவர். அவர் ஆடல்—பாடல்களிற் சிறந்து விளங்கினர். நாயன்மார் காலமாகிய பல்லவர் காலத்தில் தில்லைப் பெருமான் **கூத்தப் பெருமான்** (நடராசர்) என்று நாயன்மாராற் பாடப்பட்டனர். அவன் திருக்கூத்தைச் சிறப்பித்து அவர்கள் பல பாக்கள் பாடியுள்ளார்கள். பல்லவர் காலத்துக் கோவில்களில் நடனமாதர் இருந்தனர் என்பதற்கு மேற்சொன்ன இலக்கியச் சான்றுகளே யன்றி கல்வெட்டுச் சான்றுகளும் உண்டு. அம் மாதரசிகளே இசையையும், கூத்தையையும் வளர்த்தனர். அவர்கள் அக்காலத்தில் **கணிகையர், மாணிக்கத்தார்** எனப்பட்டனர். காஞ்சி — மூத்தீச்சுரர் கோவிலில் மட்டும் நாற்பத்திரண்டு பேர் இருந்து இசை, கூத்துக்களை வளர்த்தனர் எனின், பிற கோவில்களில் இருந்தாரைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ? அதுபற்றிய விவரங்கள் விரிக்கிற் பெருகும்.

சோழர் கால; சிற்பங்கள்: தமிழக வரலாற்றிற் சோழர் காலம் பொற்காலம் (900-1300) என்னலாம். அக்காலத்தில் சைவ — வைணவ சமயங்கள் நன்கு வளர்ச்சி பெற்றன. கோவில்கள் கற்கோவில்களாக மாற்றப்பட்டன. ஓவியம் — சிற்பம் — இசை — நடனம். நாடகம் முதலிய கலைகள் நன்கு வளர்க்கப்பட்டன. சோழர்கள் சிறந்த மொழிப்பற்றும் கலை உணர்ச்சியும் கொண்டவர்கள். அவர்கள் காலத்திற் புதுப்பிக்கப்பட்டனவும் புதியனவாகக் கட்டப்பட்டனவுமான கோவில்களில் எல்லாம் மண்டபங்களின் - கருவறைகளின் அடிப்பகுதிகளில் எல்லாம் நடன வகைகள் செதுக்கப்பட்டன. சிதம்பரம், காஞ்சி, தஞ்சை, கங்கைகொண்ட சோழபுரம் முதலிய இடங்களிலுள்ள பெரிய கோவில்களைக் கூர்ந்து கவனித்து இவ்வுண்மையை அறியலாம். கூத்தியர் மட்டுமே தனித்திருந்து ஆடுதல் முதலிய

ஆடல்வகைகள் — கணக்கிடற்கரிய (மிகப் பல வாகிய) நடன வகைகள் — சிற்பங்களாகக் காட்டப் பட்டுள்ளன.

கல் வெட்டுக்கள் : சிறந்த சிவபக்தனை **இராஜ ராஜன்** தான் தஞ்சையில் அமைத்த பெரிய கோவிலில் இசை நடனம் இரண்டையும் வளர்க்க **பதியிலார்** நானூற்றுவரைப் பல கோவில்களிலிருந்து வரவழைத்து ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு வீடும் ஒரு வேலி நிலமும் அளித்தான் என்று பெரிய கோவிற் கல்வெட்டுப் பேசுகிறது. அம் மாதரசிகள் பல கோவில்களிலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதை நோக்கப் பல கோவில்களிலும் கூத்தியர் இருந்தனர் என்பது பெறப்படுகிறதன்றோ? திருவிடை மருதூரை யடுத்த காமரச வல்லி என்ற பதியில் சாக்கைக்கூத்தில் வல்லவன் முதலாம் இராஜேந்திரன் காலத்தில் இருந்தான். அவன் 'சாக்கை மாராயன்' என்ற பட்டம் பெற்றதாகக் கல்வெட்டுக் குறிக்கின்றது. எனவே, சிலப்பதிகாரத்திற் குறிக்கப்பட்ட சாக்கைக் கூத்துக் கி. பி 11-ம் நூற்றுண்டிலும் தமிழகத்தில் இருந்தது என்பது புலனுகிற தன்றோ?

இலக்கியம் : சோழர் காலத்து இலக்கியங்களுட் சிறந்தன பெரிய புராணமும் கம்ப ராமாயணமுமே என்னலாம். பெரிய புராணத்தில் நடனம் தெளிவாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. [8]

கம்பர் தம் காலத்து நடனத்தைச் சிறப்பித்த தன்மை முன்னரே கூறப்பட்டது. சோழர் காலத்திற் சிறப்பாகக் கூறத்தக்க தென்ன? நடன வகைகள் என்றும் அழியாத முறையில் கற்சுவற்களிற் செதுக்கப் பெற்றவையே சிறப்பென்னலாம். சைவம் அவர்கள் காலத்தில் நன்கு வளர்ந்ததாதலின், சமயத்தொடர்பாக நடனமும் நன்கு வளர்ந்ததென்பதை ஐயத்திற் கிடமின்றிக் கூறுலாம்.

---

[8] *திருநாவுக்கரசர் புராணம், 420.*

பிற்காலத்தில் : தமிழகம், நாய்க்கராலும், மஹாராஷ்டிரராலும் ஆளப்பட்ட காலத்தில் கருநாடக சங்கீதம் தமிழகத்திற் புகுந்தது; பரதநாட்டியம் தலை தூக்கியது. அக்காலத்தில் வடமொழி நாட்டிய நூல்கள் தமிழில் பெயர்த் தெழுதப்பட்டன.[9] அவற்றுள் (1) மகாபரத சூடாமணி, (2) அபிநய தர்ப்பணம், (3) அபிநய தர்ப்பண விலாஸம், (4) பாவராக தாளம், (5) சுத்தானந்தப் பிரகாசம், (6) ஆதி மூல பரதம், (7) பரத சாஸ்திரம், (8) பரத சேனுபதீயம் (9) சபாரஞ்சித சிந்தமணி என்பன குறிக்கத்தக்கவை. இவற்றுள் சில இன்னும் அச்சாகவில்லை.

4. வள்ளுவரும்காந்தியடிகளும்

முன்னுரை : குழந்தைப் பருவம், கல்விப் பருவம், இல் வாழ்க்கைப் பருவம், அலுவற் பருவம், முதுமைப் பருவம் என்னும் வாழ்க்கைப் பருவங்கள் அனைத்திலும் மக்கள் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே வரையறுத்துக் கூறிய பெரியார் வள்ளுவர். அவர் கூறியுள்ள அறிவுரைகள் தமிழ் மொழியில் ஆக்கப் பட்டிருப்பினும், உலக மக்கள் அனைவர்க்கும் பொதுவானவையாகும். அவர் கூறியுள்ள உயர்ந்த கருத்துக்களே, இதுகாறும் உலகில் தோன்றி மறைந்த பெரியார்களுடைய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளிலும் அறிவுரைகளிலும் ஊடுருவி நிற்கக் காண்கிறோம். இங்ஙனம் எந்த மகானுடைய வரலாற்று

---

[9] *பரத சாஸ்திரம்—தமிழில்—அரபத்த நாவலர். சென்னை. 1876, முதல் அத்தியாயம் பாவவியல் மற்றும், கர லக்ஷணங்கள் யாவும் தெளிவுறுத்துகிறது.*

நிகழ்ச்சிகளிலும் அருளுரைகளிலும் வள்ளுவரின் வாய்மொழி ஊடுருவி நிற்பதைக் கண்டு வியந்த காரணத்தாற்றான்,

"வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக் கேதந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு"

என்று பெரும் புலவர் பாரதியார் பாராட்டி மகிழ்ந்தார்.

அடிகளின் இளமைப் பருவம் : இருபதாம் நூற்றாண்டில் விளக்கமுற்றிருந்த பெரியாருள் காந்தியடிகள் தலைசிறந்தவர். அவருடைய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளிலும் அருளுரைகளிலும் திருக்குறட் கருத்துக்கள் ஊடுருவி நிற்றலை அறிவுடையோர் காணக் கூடும்.

காந்தியடிகள் இளமைப் பருவத்தில் அரிச்சந்திரன் நாடகத்தையும், பிரகலாதன் நாடகத்தையும் நேரில் கண்டார். அரிச்சந்திரன் பொய் பேசுதல் கூடாது என்று தான் கொண்ட கொள்கையை நிறைவேற்றத் தன் நாட்டைத் துறந்தான்; தன் மனைவி மக்களை விற்றான்; மனம் கலங்கவில்லை; இறுதியில் தன்னையே விற்றான். பிரகலாதன் தான் கொண்ட கருத்தைத் தந்தையின் கொடுமைகளுக்கிடையே விட்டு விடவில்லை; மனவுறுதியோடு தன் கொள்கையில் நின்றான். இவ்விருவரும் தங்கள் கொள்கையில் அசைவின்றி நின்ற காரணத்தால் தான் அழியாப் புகழ் பெற்றனர். இத்தகைய மன வுறுதி மக்களிடம் இருப்பின் நினைத்ததை நினைத்த படியே அடைவர் என்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வுண்மையை வான்புகழ் கொண்ட வள்ளுவர்,

"எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியார்
திண்ணியராகப் பெறின்"

என்னும் குறளால் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இளமைப் பருவத்தில் ஒவ்வொருவரும் தம் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டிகளாய்ப் பெரியார் ஒருவரையோ அல்லது சிலரையோ கொண்டு, தத்தம்

வாழ்க்கையைச் செப்பம் செய்து கொள்ளுதல் சிறப்புடையதாகும். பெரியாரைத் துணைக் கோடலால் இளைஞர் உள்ளங்களில் தீய நினைவுகள் எழா; உயிர்களிடம் அன்பு, எளியோரிடம் இரக்கம், அனைவரும் உடன் பிறந்தார் என்ற கருத்து, சமரச மனப்பான்மை முதலிய உயர் பண்புகள் இளமை முதல் உள்ளத்தில் வேரூன்றிப் படிப்படியாக வளரும். ஆதலால் வாழ்க்கை வளம் பெற ஒவ்வொரு இளைஞனும் தனக்கு வழிகாட்டியாகப் பெரியோர் சிலரைப் பேணிக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாதது. இவ்வுண்மையை நன்குணர்ந்த காந்தியடிகள் தமது இளமைப் பருவத்தில் அரிச்சந்திரனையும், பிரகலாதனையும் பேணித் தமராக் கொண்டார்; உயரிய கொள்கையைப் பல இன்னல்களுக்கும் இடையில் தவறவிடாது நிறைவேற்றினர். இவ்வெற்றிக்குக் காரணம் பெரியாரைத் துணைக் கொண்டமையேயாகும். இவ்வுண்மையையே வள்ளுவர்,

> "அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியாரைப்
> பேணித் தமராக் கொளல்"

என்னும் திருக்குறளில் திறம்பட வைத்துள்ளார்.

அடிகளாரின் சீரிய நெறிகள் : கொல்லாமை அடிகளின் சீரிய நெறிகளுள் ஒன்று. புலால் உண்ணலை அடிகளார் வெறுத்தார்; அவ்வாறே பொய் பேசுதலையும் வெறுத்தார். புலால் உண்ணுதல் விலங்கு, பறவைகளின் உயிர்க் கொலையாகும். பொய் பேசுதல் மனிதப் பண்பினையே கொலை செய்வது. இவ்விரண்டையும் வள்ளுவரும் கடிந்து ஒதுக்கியுள்ளார்.

> "ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
> பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று"

என்பது வள்ளுவர் கண்ட சீரிய நெறி.

இந்திய மக்கள் பல்வேறு சமயத்தினர்; பல்லாயிரக்கணக்கான சாதியினர்; பல்வேறு மொழியினர்; பல்வேறு நாகரிகங்களை உடையவர். இந்நாற்பது

மா. ஏா. அ...

கோடி மக்களுடைய உள்ளங்களையும் ஒருவர் தம்பால் இழுப்பதென்பது அரிதினும் அரிது; இது செயற்கரிய செயல். உண்மையுடைமை, இன்னு செய்யாமை (அகிம்சை), சொன்னவாறு நடத்தல் என்னும் சீரிய பண்புகளால் காந்தியார் 'அடிகள்' ஆனார். இங்ஙனம் செயற்கரிய செய்த பெரியார் உலக வரலாற்றில் மிகச்சிலரேயாவர். விஞ்ஞான முறையில் அமைந்த போர்க் கருவிகளைக் கொண்ட, மிகப்பெரிய வல்லரசை உண்மையுடைமை, இன்னு செய்யாமை, ஒழுக்க நெறியோடு அமைந்த கட்டுப்பாடு என்னும் மூன்றாலும் பணியச் செய்த பெருமை இப்பரந்த உலகத்தில் காந்தியடிகள் ஒருவருக்கே உரியது. இதனாற்றான் அவர் பெரியார் எனப் பெயர் பெற்றார். அவர் செய்த செயற்கரிய செயலில்,

> "செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
> செயற்கரிய செய்கலா தார்"

என்னும் குறளின் சீரிய கருத்து ஊடுருவி நிற்கிற தன்றோ?

"உச்சிமீது வான் இடிந்து வீழினும் அச்சமில்லை அச்சமில்லை" என்று பாரதியார் கூறியது போல, வெள்ளை அரசாங்கம் இழைத்த இன்னல் களின் அளவிற்கேற்ப அடிகளது மனவுறுதி வளர் பிறைபோல் வளர்ந்து வந்தது. நாடு உரிமைபெற வேண்டும் என்ற அவரது கொள்கை வரவர வலுப் பெற்றது; அவர் வெள்ளையர் துன்பங்களுக்கஞ்ச வில்லை; மனம் மாறவில்லை; அந்நிலையில் அவரது தோற்றம் மலையினும் பெரிதாக விளக்கமுற்றது; அவ்விளக்கத்தாற்றான் நாடு விடுதலையடைந்தது. இத்தகைய விளக்கத்தை வள்ளுவர் வாயாரப் பாராட்டுகின்றார்.

> "நிலையில் திரியா தடங்கியான் தோற்றம்
> மலையினும் மாணப் பெரிது"

இல்வாழ்க்கை : இல்வாழ்க்கையில் கணவனும் மனைவியும் ஒத்த கருத்தினராக இருந்தாற்றான்

வாழ்க்கை வளம் பெறும்; இல்லறம் நல்லறமாகத் திகழும்; அன்புணர்ச்சியே இல்வாழ்க்கையின் பண்பாகும்; அறவுணர்ச்சியே இல்வாழ்க்கையின் பயனாகும்.

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது"

என்ற வள்ளுவர் கூற்றையும் நோக்குக. இச்சீரிய முறையில் அடிகளாரும் அவர் மனையாரும் இல்லற மென்னும் நல்லறத்தை இனிது நடத்தினர் என் பதை, அவர்தம் வரலாறே அழகுறக் காட்டுகின்றது தன்றோ?

அசையாத கடவுட் பற்று: அடிகள் சிறந்த படிப் பாளி; புத்தரைப்போல, ஏசுநாதரைப் போல எதனை யும் எண்ணி எண்ணிப் பார்த்து ஒரு முடிவிற்கு வரும் பேரறிஞர்; தமது குற்றத்தை ஒப்புக் கொள் ளும் கண்ணியர்; தூய்மையான ஒழுக்கம் உடைய வர்; இவை அனைத்திற்கும் மேலாக உள்ளத்தைத் தூய்மையாக்கும் பிரார்த்தனையில் அழுத்தமான நம்பிக்கை கொண்டவர். ஒருவன் எவ்வளவு படித்த வனாக இருந்தாலும் தன்னைப் படைத்த ஆண்ட வனை மதியாவிடில் அவனது படிப்பும் பயனற்றது என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

"கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழா ரெனின்"

இவ்வுயர்ந்த கருத்தை நடைமுறையில் செய்து காட்டியவர் காந்தியடிகள்.

முடிவுரை: பகுத்தறிவு பெற்ற மனிதன் தக்கது இன்னது, தகாதது இன்னது என்பதைத் தம் பகுத் தறிவால் அறிந்து, கொள்ள வேண்டுவதைக் கொண்டு, தள்ளவேண்டுவதைத் தள்ளி, வாழ்க் கையை நெறிப்படுத்திச் செல்லக்கடமைப் பட்ட வன். அவன் படிப்படியாகப் பொதுமக்கள் கவனத் தைத் தன்பால் இழுப்பவன்; உண்மையுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, சான்றாண்மை முதலிய நற்பண்பு

களுக்கு நிலைக்களனாக விளங்குபவன். அவனே மனிதருள் மாணிக்கம்; அவனே உலகத்தில் வாழ வேண்டும். முறைப்படி வாழ்கின்றவன்; அவனே தெய்வத்தன்மை உடையவன்; தெய்வங்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுபவன். இதுதான் மனிதன் பெறத்தக்கபேறு, இதனைப் பெற்றவர் காந்தியடிகள்.

"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்"

5. அடிப்படையும் சூழ்நிலையும்

தமிழிலக்கிய வரலாற்றைக் கூர்ந்து பார்ப்போமாயின் அவ்வக் காலங்களுக்கு ஏற்றவாறே கவிஞர்கள் தோன்றித் தொண்டாற்றினர் என்னும் உண்மையை நன்கு உணரலாம். சங்க காலத்தில் வாழ்க்கை இன்பம் வளமாக இருந்தது. தமிழ்நாட்டைத் தமிழரசர் ஆண்டுவந்த அக்காலத்தில் போரும் காதல் வாழ்க்கையுமே சமுதாயத்தில் சிறந்து காணப்பட்டன. ஆதலால் அக்காலப் புலவர்கள் தம் பாக்களில் போர் நிகழ்ச்சிகட்கும் காதல் வாழ்க்கைக்குமே சிறப்பிடம் தந்தனர். போரினும் காதல் வாழ்க்கை மிகவும் சிறந்திருந்த காரணத்தால் புறப்பாக்களினும் அப்பாக்களே அதிகமாகப் பாடப் பட்டுள்ளன.

சங்ககால இறுதிப் பகுதியில் பௌத்தம், சமணம், சைவம், வைணவம் என்னும் சமயங்கள் தமிழகத்தில் வளர்ச்சிபெற்றிருந்தன. அக்காலத்தில் அச்சமய நிலைகளைப் படம்பிடித்துக்காட்டும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற காப்பியங்கள் புலவர்களால் எழுதப்பட்டன. கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டு வரை தமிழகத்தில் சமயப் போராட்டங்கள் நடை

பெற்றன. சைவ வைணவர்களால் நாடெங்கும் சமயப் பிரசாரங்கள் செய்யப்பட்டன. ஆதலால் அக்காலத்தில் சைவத் திருமுறைகள் பலவும், ஆழ்வார்களின் அருட்பாடல்களும் எழுந்தன

பிற்காலச் சோழப் பேரரசில் சைவமும் வைணமும் நிலை நிறுத்தப்பட்டன. இவற்றிற்கு ஏற்பப் பெரிய புராணமும், கம்ப ராமாயணமும், ஆழ்வார் பாடல்களுக்கு விரிவுரைகளும் தோன்றின. சோழரது சைவப் பற்றைத் துணையாகக் கொண்டு சைவர் சிலர் வைணவத்தை ஒடுக்கப் பார்த்தனர்; வைணவத்தை ஓரளவு வெறுத்தனர். இதன் சாயலைப் பெரிய புராணத்தில் பல இடங்களில் காணலாம். இச்சைவ வைணவ வெறுப்பு, பல நூற்றாண்டுகள் இந்த நாட்டில் இருந்தது என்பதைச் சமய மறுப்பு நூல்களும் பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்கார் பாடிய அஷ்டப்பிரபந்தமும் பிறவும் தெளிவுறுத்தும். அரியும் சிவனும் ஒன்று என்பதையும், சமய சமரசம் வேண்டும் என்பதையும் கம்பன் பல இடங்களில் வற்புறுத்திச் சென்றான். சோழப் பேரரசு பல போர்களில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில், கலிங்கத்துப் பரணி போன்ற போரைப் பற்றிய நூல்கள் தோன்றலாயின. சோழப் பெருநாடு கடல் கடந்த நாடுகளிலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. அப்பொழுது பலர் செல்வச் செருக்கில் திளைத்தனர். செல்வ வளத்தினால் இன்பத்துறையிலேயே மிகுதியாக ஈடுபடும் சமுதாயம் அழிந்து போகும் என்பது உலக வரலாறு கூறும் உண்மை. ரோமப் பேரரசு அழிந்தமைக்கு அடிப்படைக்காரணம் இதுவே. இவ்வுண்மைக் கேற்ப கி. பி. 13-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சோழப் பேரரசு வீழ்ச்சியுற்றது. வீழ்ச்சியுறும் நிலையில், இன்பத்துறையில் ஈடுபட்ட சமுதாயம் இருந்த நிலையைக் கம்பன் தனது இராமகாதையில் நாட்டுப் படலம் உண்டாட்டுப் படலம், பூக்கொய் படலம், புனம் விளையாட்டுப் படலம் என்பனவற்றில்

நன்கு விளக்கிக் காட்டியுள்ளான். அக்காலத்தில் குடியாட்சியில்லை. அரசன் ஒருவனே எல்லாம் செய்ய வல்லவன். ஆதலின் கம்பன் சமுதாயச் சீர்கேட்டை நேரில் கண்டிக்காமல் அதனைக் கோசல நாட்டுச்சமுதாய நிலையின் மேல் ஏற்றி மறைமுகமாகக் கூறிச் சென்றான்.

சோழராட்சிக்குப் பிறகு நாட்டில் தமிழாட்சி மறைந்து விட்டது. வெள்ளையராட்சி ஏற்படும் வரையில் நாட்டில் பல சமயங்களும் பலநூறு சாதிகளும் தத்தம் நிலையை வேரூன்றச் செய்து கொண்டன. இவற்றால் சமுதாயத்தின் உள்ளக் கிளர்ச்சி குன்றியது; வாழ்க்கை நிலையற்றதாக உணரப் பட்டது; சமயப் பற்றுத் தலைதூக்கியது. புலவர்களை போற்றிப் பாதுகாக்க வள்ளல்கள் இல்லை. அத் துன்ப நிலையில் கணக்கற்ற தலபுராணங்கள் தோன்றின. இச் சீர்கெட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த சித்தர்கள் சமுதாயத்தின் இழி நிலையையும், சாதி வெறியையும், மக்களின் மூடப்பழக்க வழக்கங்களையும் கண்டு உளம் நொந்து அவர்களைத் திருத்தும் முறையில் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளனர்.

வெள்ளையர் ஆட்சி ஏற்பட்டதும் மேனாட்டுக் கல்வி முறை இங்கு கால்கொண்டது. ஆங்கிலக் கல்வியால் தமிழ் மக்கள் உலக அறிவைப் பெறலாயினர். பலநாட்டு வரலாறுகளை அறியலாயினர்; பிற நாடுகளில் இல்லாத சாதி வேறுபாடுகள் 'புண்ணிய பூமி' என்று சொல்லப்படும் இந்தியாவில் மட்டும் இருந்து சமுதாயத்தை அலக்கழிப்பதை உணர்ந்தனர். எண்ணிறந்த நாடுகளில் சக்கிலி போன்ற சாதாரண மக்கள் தம் முயற்சியால் உயர்ச்சி பெறு தலையும் இந்நாட்டில் மட்டும் அவர்கள் சாதிமுறையால் உயர்வு பெறாத நிலையில் இருந்ததையும் கண்டனர். ஒவ்வொரு நாட்டுச் சமுதாய மக்களும் எவ்வித வேறுபாடுமின்றி ஒரு சமுதாய மக்களாக வாழ்

வதையும்; இந்தியர் மட்டும் பாழான சாதிக் கட்டுப் பாட்டினுல் படிப்படியாகத் தாழ்வதையும் கண்டனர். சமுதாயத்தின் ஒரு பாதியாக விளங்கும் பெண்கள் கல்வியறிவற்ற இழிநிலையில் இருந்ததையும், அதே சமயத்தில் பிறநாட்டு மகளிர் கல்வியறிவு பெற்றுச் சமுதாயத்தில் சிறந்து விளங்கியதையும் தெளிந்தனர். நம் மக்களிடம் நிலவியிருக்கும் கல்வியின்மை, அறியாமை, மூடப்பழக்க வழக்கங்கள், சாதிக் கட்டுப்பாடு ஆகியவை இவையே நமது சமுதாய இழிநிலைக்குக் காரணம் என்பதையும் நன்கறிந்தனர். இந்த இழிநிலை மாறவேண்டும், 'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்' என்னும் நற் கொள்கை சமுதாயத்தில் பரவ வேண்டும் என்று விரும்பினர். இவ்விருப்பத்தை வெளிப்படுத்திய பெரியாருள் காலத்தில் முற்பட்டவர் இராமலிங்கர். இவர் ஆறு ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட தம் பாக்களில் சாதிகளையும் மதங்களையும் சாத்திரக் குப்பைகளையும் வன்மையாகப் பல இடங்களில் கண்டித்துப் பாடியுள்ளார். இராமலிங்க அடிகள் 19-ம் நூற்றுண்டின் இடைப் பகுதியில் வாழ்ந்த பெரியார்.

பாரதியார் 19-ம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் பிறந்தவர். பலசாதிப் புலவர்களும் பல மதப்புலவர்களும் மனம்வேறுபாடற்ற நிலையில் கலந்து பழகிய எட்டயபுரத்தில் பிறந்தார். அவர் பிறந்த நூற்றுண்டில் சீர்திருத்தத் துறவியாகிய இராமலிங்க அடிகள் பாடிய அருட்பாக்கள் பெருக்கெடுத்திருந்தன.

ஏறத்தாழ 14 ஆயிரம் பாக்களைப் பாடிய மகாவித்வான் மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, பெண் மதிமாலை முதலிய சீர்திருத்தப் பாக்களைப் பாடிய வேதநாயகம் பிள்ளை, யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுக நாவலர், சீர்திருத்தத் துறவியாகிய சுந்தர சாமிகள் இக்காலத்தவர்கள். சாதி வேறுபாடுகள், தீண்டாமை, பெண்ணடிமை முதலியவற்றை வன்மையாகக் கண்டித்து

உலகப் புகழ்பெற்ற விவேகானந்தா அடிகள் இந்நாடு முழுவதும் சுற்றிச் சீர்திருத்தப் பிரசாரமும் சமய பிரசாரமும் அக்காலத்திற்றான் செய்தார். பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை மனோன்மணியம் என்ற நாடக நூலை இயற்றிய காலமும் அதுவே. அப்பெரு நூலில் காணப்படும் தமிழ்த் தாய் வணக்கமும் தமிழின் பெருமையும் பாரதியார் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன. சமுதாயத்தில் உரிமை காண முயன்ற **திருவள்ளுவர்** திருக்குறளும், முத்தமிழ்நாட்டு விவரங்களை நடுவு நிலைமை தவறாமல் **இளங்கோவடிகள்** செய்த சிலப்பதிகாரமும், சமய சமசரத்தைப் பரப்ப முயன்ற **கம்பர்** செய்த இராமாயணமும் பாரதியார் உள்ளத்தில் பதிந்து நின்றன. பாரதியின் இளமைக் காலத்திற்றான் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதய்யர், சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை முதலிய தமிழ்ப் பெரியோர்கள் பனையோலைகளில் இருந்து தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பித்தனர். ஒரு கடவுள் வணக்கத்தை வற்புறுத்தும் ஆரிய சமாஜமும், பிரம்ம சமாஜமும் பரவி வந்த காலமும் அதுவே.

20-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சமுதாயத்தின் இழிவுகளை வன்மையாகக் கண்டித்த கோகலே, காந்தியடிகள் போன்ற நாட்டுத் தலைவர்கள் பெயர் பெற்ற காலமும் அதுவே. நாடெங்கும் அரசியல் கொந்தளிப்பு தோன்றிய காலமும் அதுதான்.

பாரதியார் இளமையிலேயே கவிபாடும் ஆற்றல் பெற்றவராக விளங்கினார்; சமுதாயத்தைக் கூர்ந்து நோக்கி சமுதாய இழிவுக்கு அடிப்படைக் காரணங்களை ஆய்ந்தறியும் நுண்ணறிவு அவர்பால் இருந்தது.

பாரதியார்; வ. உ. சி, வ. வே. சு. ஐயர், இராசகோபாலாச்சாரியார், திரு. வி. க. போன்ற பெரியார்களது நட்பிலும் நலம் பெற்றார்; இவர்களுடைய சீர்

திருத்தக் கருத்துக்களும் அவருக்கு உள்ளக் கிளர்ச்சியை ஊட்டின.

இதுகாறும் கூறப்பெற்ற பல நூலறிவும் சமுதாய அறிவும் நல்லோர் கருத்துக்களும், 19-ம் நூற்றுண்டில் எழுந்த இராமலிங்க அடிகள் போன்ருரது சீர்திருத்தங்களும் அரசியல் தலைவர்களுடைய அரசியல் கருத்துகளுமே இயல்பாகக் கவிபாடும் ஆற்றல் பெற்ற பாரதியின் உள்ளத்தில், எல்லா மக்களும் படித்துணரத் தக்க எளிய நடையில் கவிதைகளாகத் தோற்றம் எடுத்தன. இந்த உண்மையை மறந்தால், பாரதியார் பாக்களுக்குரிய அடிப்படையைச் சாத்திரீய முறையில் (Scientific Method) கண்டறியும் நெறியினின்றும் பிறழ்ந்தவராவோம். இந்த அடிப்படையை உளம்கொண்டு, அவர் பாடல்களை நோக்குதல் வேண்டும்.

6. சமுதாய வாழ்க்கை

முன்னுரை: பாரதியாருடைய பாடல்கள், உரை நடைச் செய்திகள் கடிதங்கள் முதலியவற்றை நன்கு ஆராயின், அரசியல், சமயம், தமிழ், சமுதாயம் என்னும் நான்கு பிரிவுகளில் அடக்கலாம். இவற்றுள் அரசியல் பற்றி அவர் பாடிய பாக்களில் பல, அரசியல் உரிமை பெறுவதற்காக என்றே ஆவேச உணர்ச்சியுடன் பாடப்பட்டவை. அரசியல் உரிமை பெற்ற பிறகு அவற்றைப் பாடுவதில் பொருளில்லை அல்லவா? எனவே, அவற்றை இப்பொழுது பாடுவோர் தொகை குறைந்துவிட்டது. கி. பி. 7-ம் நூற்றுண்டில் சைவத்துக்கும் சமணத்துக்கும் போராட்டம் எழுந்த காலத்தில் ஞானசம்பந்தர் தமது ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் ஒரு செய்யுளைச் சமண பௌத்த கண்டனத்துக்காகவே ஒதுக்கி

வைத்தார். அப்பொழுது அது தேவையாக இருந்தது. சமணமும் பௌத்தமும் ஒடுக்கப்பட்ட பிறகு, அப்பாடல்கள் பாடவேண்டிய தேவை அமையாததால், வரலாற்றளவிலேயே நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவைபோலவே, பாரதியார் பாடிய அரசியற் பாடல்களுள் பல, இன்றும் எதிர்காலத்திலும் அரசியல் போராட்டத்தை உணர்த்தும் நிலையிலேயே நூலில் இடம் பெறத்தக்கனவாக இருக்கின்றன.

இவ்வாறே சமுதாயத்தைப் பற்றிய அவர் பாடல்களும் சமுதாயத்திற்குத் தேவைப்படும் அளவில்தான் மக்களால் அடிக்கடி பாடப்படும்; மேற்கோளாக எடுத்துக் கூறப்படும். இன்னும் சில ஆண்டுகளுள் சமுதாய அமைப்பு ஒழுங்கு செய்யப் படுமாயின் அவ்வொழுங்குக்குப் பிறகு சமுதாயப் பாடல்கள் அரசியற் பாடல்களைப் போல சமுதாய வரலாற்றைக் குறிக்கத்தான் பயன்படும். இந்த உண்மையை நாம் மறந்துவிடலாகாது.

எஞ்சியுள்ள சமயம், தமிழ் என்னும் இரண்டும் பற்றிய பாடல்கள் என்றும் செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கும். சமயம் என்றும் நிலைத்திருப்பது. அது எந்த நிலையிலும் எத்தகைய உருவுடனும் நிலைத்திருக்கத் தக்க ஆற்றல் வாய்ந்தது. ஆதலால் சமயம் பற்றிய பாக்கள் மக்கள் வழக்கில் இருந்து கொண்டே இருக்கும். இவ்வாறே, "**என்றுமுள தென்றமிழ்**" என்று கம்பன் பாராட்டிய நம் தாய்மொழியாகிய தமிழைப் பற்றிய பாடல்கள் தமிழ்மொழி உள்ள வரையிலும் நிலைத்தே நிற்கும்.

சங்ககாலத்தில்: ஒரு நாட்டு எல்லா மக்களுக்கும் அடிப்படை உரிமைகள் அந்நாட்டுச் சமுதாயத்தில் இருத்தல் வேண்டும். மக்கள் சிறப்பாகக் கல்வியறிவு வாய்ந்தவராயிருத்தல் வேண்டும். கல்வியால் அறிவுவளர, அறிவின் துணைகொண்டு மக்கள் நாகரிகத்தையும் கலைகளையும் அரசியலையும்

சமுதாயத்தின் கொடுமுடியாகிய பண்பாட்டையும் நன்கு வளர்க்க முடியும். இப்பண்புகள் எல்லாம் நிறையப் பெற்ற சமுதாயத்தைக் கொண்டு, நாடு நாகரிக நாடு ஆகும்.

இப்பண்புகள் சங்க காலத்தின் முற்பகுதியில் தமிழகத்தில் நிலைத்திருந்தன. சங்ககாலச் சமுதாயம் இக்காலத்தில் உள்ள சாதிகளை அறியாதது. இக்கால வழக்கில் இருக்கும் நாயுடு, முதலியார், பிள்ளை, செட்டியார், தேவர் போன்ற சாதிகளைக் குறிக்கும் பெயர்கள் அக்காலத்தில் இல்லை "பிறப் போக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்" என்ற குறள் எழுந்த காலம் அது.

இடைக்காலத்தில்: சங்க காலத்தின் இறுதிப் பகுதியிலும் பிற்பட்ட பல்லவ காலத்திலும் தொழில், பண்பு, நிலம்பற்றி உண்டான பெயர்கள் பிறவி பற்றிய சாதிப்பெயர்கள் என்று தவருகக் கருதப் பட்டன. அரசாங்க ஆணைகளை மாநகரத்தார்க்கு அறிவிப்பவன் என்ற பொருள் படும் 'பறையன்' என்பது தொழில் பற்றி வந்த பெயர். மறம்—வீரம்; இப்பண்பு பற்றி வந்த பெயர் 'மறவர்' என்பது, குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நில அமைப்பில் இடையில் உள்ள முல்லை நிலத் தைச் சேர்ந்த ஆயர், 'இடைநிலத்தார்' என்ற பொருளில் 'இடையர்' எனப்பட்டனர் இங்ஙனம் உண்டான பிரிவுகளின் வரலாறு மறக்கப்பட்ட பிற்காலத்தில், இவை பிறவி பற்றியனவாகக் கருதப் பட்டன.

இவை நாயன்மார், ஆள்வார் காலங்களில் தலை தூக்கின. அப்பொழுது அப்பெருமக்கள் இவ்வேற் றுமைகளைக் கண்டித்தனர். சாதி வேறுபாடுகள் இல்லாத சமணத்தையும் பௌத்தத்தையும் அடக்க முயன்ற சைவமும் வைணவமும் அப்பொழுது சாதிகளை வளர்க்க விரும்பவில்லை. சமணமும் பௌத்தமும் ஒடுக்கப்பட்ட பிற்காலத்தில், சாதிகள்

தலைதூக்கின, தலைவிரித்து ஆடின, கொடுமைகள் மிகுந்தன. இன்னின்ன வகுப்பார் தெருவில் செருப் பணிந்து போகலாகாது, இன்னின்ன வகுப்பார் மாடி வீடு கட்டலாகாது, இன்னின்ன வகுப்பார் இன்னின்ன வகுப்பாருக்கு எதிரில் இவ்வளவு தூரம் நின்று பேச வேண்டும் என்ற வரையறை ஏற்பட்டிருந்தது இவ்வாறு சமுதாயத்தில் பெரும்பாலான மக்கள், சாதி வேறுபாடுகளால் தம்முரிமை இழந்து புண்பட்ட மனத்துடன் வாழ வேண்டிய நிலைமை அக்காலத்தில் இருந்தது; இதனால் அரசன் ஆணைக்கு அடங்கிய சமுதாயம் மேற் போக்கில் ஒன்று பட்டதாகக் காணப்பட்டது; உட்போக்கில் ஆற்ற முடியாத மனக் கொதிப்புடன் சின்னு பின்னப்பட்டுக் கிடந்தது. சுருங்கக் கூறின், அக் காலச் சமுதாயம் யானை நோயால் தாக்கப்பட்ட விளாம்பழம் போல இருந்தது என்று கூறலாம்.

பிற்காலத்தில் : இங்ஙனம் சமுதாயம் சாதி நோயால் பிடிக்கப்பட்டுக் கிடந்ததால் தான், பகைவர் படையெடுப்பை எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லை; வந்தவர்க் கொல்லாம் அடி பணியும் துன்ப நிலையில் தாழ்ந்தது. புண்ணுடைய நெஞ்சோடு வாழ்ந்த மக்கள், சாதியற்ற இஸ்லாத்தையும் கிறிஸ்த்துவத்தையும் தழுவலாயினர். இத்தழுவலால் தங்கள் சமுதாயத்தின் பலம் ஒடுங்குவதைக் கண்டும், சாதி வெறியரின் மனம் இரங்கவில்லை. இந்த நிலையைச் சித்தர்கள் வன்மையாகக் கண்டித்தனர்.

> **"ஆண்சாதி பெண்சாதி ஆக இரு சாதி**
> **வீண்சாதி மற்ற எல்லாம—குதமபாய்!**
> **வீண்சாதி மற்ற எல்லாம்"**

என்னும் குதம்பைச் சித்தர் பாடல் நோக்கத் தக்கது.

19-ம் நூற்றுண்டின் இடைப் பகுதியில் வாழ்ந்த இராமலிங்க அடிகள் இச்சாதிகளை வன்மையாகக்

கண்டித்தனர், இவை பற்றிய நூல்களையும் வெறுத்தனர். சாதிகளை ஒழிக்கவே ஆரிய சமாஜமும் பிரம்ம சமாஜசமும் தோன்றின. விவேகானந்தர் சாதிகள் உள்ள வரையில் இந்தியா உருப்படாது என்று வருந்திக் கூறினர். 20-ம் நூற்றுண்டில் தாகூர், காந்தியடிகள் முதலிய பெரியோர்கள் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு இச்சாதிகள் இருத்தலாகாது என்று பேசியும் எழுதியும் வந்தனர்.

பாரதியார்: இங்ஙனம் எண்ணற்ற பெருமக்கள் வெறுத்துக் கூறிய சாதிகள் பாரதியார் கண்களைக் கவர்ந்தன. அவர் இவற்றைக் கூர்ந்து நோக்கினர். இவற்றுல் மக்கள் அடைந்துள்ள அறிவீனத்தையும் மூடப் பழக்க வழக்கங்களையும் தெளிந்தார்; தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும், ஆதலால் குழந்தைப் பருவத்திலேயே சாதி பற்றிய அறிவுரை வழங்குதல் நல்லது என்று கருதினர்; அதனுல் பாப்பாவைப் பார்த்துக் கூறியதாகப் பாடியுள்ளார்.

> "சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா—குலத்
> தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொலல் பாவம்"

சாதி, குலம், வருணம் என்பன தமிழ்ச் சொற்கள் அல்ல. "சாதியைக் குறிக்கும் சொல்லே தமிழில் இல்லை," என்று தம்மிடம் பாரதியார் அடிக்கடி கூறியதாக டாக்டர் சோமசுந்தர பாரதியார் கூறுவது வழக்கம்.

சட்டம் தேவை: நமது சமுதாயத்தில் கணக்கற்ற சாதிகள் ஏற்படுத்தப் பட்டன. பல வகைக் கட்டுப்பாடுகள் உண்டாக்கப்பட்டன. இக்கட்டுப்பாட்டினுல் ஒரு சிலரே சமுதாயத்தில் வாழ்வு பெற்றனர். மற்றவர், பாரதியார் கூறினுற்போலப் ' பாமரராய் விலங்குகளாய்" வாழ்ந்தனர். ஒவ்வொரு சாதியும் தனித்தனித் தெருவில் வாழ வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு இருந்த காரணத்தால், காலப் போக்கில் பல சாதியினரும் மனங்கலந்து வாழ முடியவில்லை. இந்த நிலையில் ஆங்கி

லக் கல்வி நமக்கு அறிவைக் கொடுத்தது; வேறு எந்த நாட்டிலும் இக்கொடுமைகள் இல்லை என்பதை உணர்த்தியது. இதனால் மக்களிடையே கிளர்ச்சி எழுந்தது. இன்று நாட்டில் பல்வேறு கட்சியினர் பிரசாரத்தாலும் ஆங்கிலக் கல்வி வளர்ச்சியாலும் பொருளாதாரப் புரட்சியாலும் சாதி வேறுபாடுகள் படிப்படியாகக் குறைந்து வருகின்றன. ஆயினும், சாதிகளைக் குறித்த பலகைகள் இன்னும் கடைகளில் தொங்கிக்கொண்டு தான் இருக்கின்றன. எந்தச் சாதியார் ஒரு தொகுதியில் மிகப் பலராக வாழ்கின்றனரோ அங்கு அவருள் ஒருவரையே தேர்தலில் நிறுத்தும் வழக்கம் இன்றும் இருந்து வருகிறது. மக்கள் மனமாற்றத்தால் இவற்றை ஒழிக்க முடியாது. கடுமையான சமுதாயப் புரட்சிகரமான சட்டத்தால் தான் சாதிகளை ஒழிக்க முடியும்.

காமராசருக்கு வாழ்த்து: சமுதாய இழி நிலைக்குக் கல்வியின்மையே சிறந்த காரணம். இதனை நன்குணர்ந்த நமது அரும் பெருந்தலைவராகிய காமராசர் 1954-ல் மாநில முதலமைச்சர் பதவிஏற்றதும், இலவசக் கல்வியை வழங்கினார். கல்வி வளர அறிவு வளரும்; அறிவு வளரச் சாதி பற்றிய எண்ணங்கள் தளரும்; அறியாமையால் உண்டான மூடப் பழக்க வழக்கங்கள் ஒழியும். சமயத்தின் பெயராலும் மூட நம்பிக்கையின் பயனாலும் நடைபெறும் வீண் செலவுகள் நிறுத்தப்படும்; சமுதாயம் தொழில் துறையிலும் பொருளாதாரத் துறையிலும் விரைந்து முன்னேறும்.

முடிவுரை: கவியரசர் பாரதியார் உண்மையாக இச்சமுதாயம் உருப்பட வேண்டும் என்று விரும்பினார். அவர் எண்ணியபடியே இச்சமுதாயம் உருப்பட அரசாங்கம் வேலை செய்கிறது. ஆனால் விரைந்து, அஞ்சாமல், அழுத்தமாக வேலை செய்ய

வேண்டும். அங்ஙனம் செய்யின், பாரதி கனவு கண்ட சமுதாயம் விரைவில் உருப்பெறும் என்று திண்ணமாகக் கூறலாம்.

7. திருக்குறட் சிறப்பு

இன்றுள்ள தமிழ் நூல்களில் தொல்காப்பியமும் திருக்குறளுமே இணையற்ற பெருநூல்கள் என்று கூறலாம். தொல்காப்பியம் ஏறத்தாழ கி. மு. நான்கு அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டில் செய்யப் பட்டதாகச் சொல்லலாம். அதனை அடுத்துச் செய் யப்பட்ட பெருநூல் 'குறள்' என்பது அறிஞர் பலரது கருத்து.

திருக்குறள் மனித வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத அறம்-பொருள்-இன்பம் என்ற மூன்றையும் விரித் துக் கூறுவது. வீடுபேற்றை அறத்துப் பாலிலேயே சுருங்கக் கூறுவது. இம்முறை வியாசபாரதத்தால் காணலாம். வீடுபேற்றிற்கு அறம் அடிப்படை யானது. அறத்தைப்பற்றிப் பேசுமிடத்திலேயே வீடுபேற்றைப் பற்றிக் கூறுதல் முன்னோர்கண்ட முறையாகும்.

இக்குறளுக்குப் பலர் உரை எழுதியிருப்பினும் பரிமேலழகர் உரையே இலக்கிய நயமும், பொருள் வளமும் செறிந்தாகும். ஒரு சில கருத்துக்களும் பொருளுரைகளும் மாறுபடுவனவாக இருப்பினும், இன்றுள்ள உரைகளில் அதுவே மிகச் சிறந்தது என்பது அறிஞர் முடிவாகும்.

வள்ளுவர் "உள்படுகருமத்தலைவர்" ஆதலின் சிறந்த அரசியலறிவு வாய்க்கப் பெற்றவர்; சங்கத் துச் சான்றோருள் அறத்துறையிலும் இன்பத்துறை யிலும் அக்காலத்திருந்த நூற்கடலைக் கரைகண்ட பெரியோராவர். பலவரிகளில் விளக்கவேண்டிய உண்மைகளை ஒன்றே முக்காலடியில் சொல்லழகும் பொருளழகும் பொருந்தச் சொற்களைக் கொத்த

திறனுளர் என்பன அவருடைய குறள்களிலிருந்து நாம் அறியத் தகுந்த உண்மையாகும்.

திருக்குறளுக்கு உண்மை உரைகண்டு மகிழ வேண்டுமாயின் அறிவு இலக்கிய நூல்களேயும் சைவ வைணவ-பௌத்த-சமண இலக்கிய நூல்களே யும் நன்கு படித்துணர்தல் இன்றியமையாதது. வள்ளுவர் எல்லாச் சமயத்தவரையும் உளங் கொண்டு பொதுமறை இயற்றினராதலின் அவரு டைய உண்மைக் கருத்துக்களே அறிய மேற்சொன்ன பலதுறை நூல்களின் அறிவு தேவைப்படுகின்றன.

“ஐந்தவித்தானுற்றல் அகல் விசும்புளார் கோமான்
இந்திரனே சாலுங் கரி”

ஐந்தவித்தான் ஆற்றலுக்குத் தேவர் கோவாகிய இந்திரனே ஏற்ற சான்ருவான் என்பது இதன் பொருள். அஃதாவது,

ஐந்தவித்த பெரியாருடைய பெருமை அறிவ தற்கு தேவர் தலைவனுகிய இந்திரனது செயலே ஏற்ற சான்ருகும் என்பது கருத்து. இதற்குப் பரிமேலழகர், இந்திரன் இழிசெயல், கௌதமன் சாபமும் அகலிகைத் தொடர்பும் பொருளாக எழுந்தது இக்குறள் என்று கூறியுள்ளார். இப் பொருள் கோடல் பொருந்தாது என்னே?

“சுவைஒளி ஊறேசை நாற்ற மென் றைந்தும்
ஒண்டொடி கண்ணே யுள”

என்பது குறள். இவ்வொண்டொடியோடு இன்ப வாழ்க்கை நடத்தியவன் கௌதமன் என்பது வர லாறு. எனவே, அவனே “ஐந்தவித்தான்” என்று கூறுதல் தவருகுமன்ருே? ஆதலால் பரிமேலழகர் காட்டும் பொருளுரை பொருந்தாதென்க. பின்னே இதற்கமைந்த பொருத்தமான உரை தான் யாது? விடையைக் காண மணிமேகலைக்குச் செல்லுதல் வேண்டும்.

ஐம்புலன்களே வென்ற பெரியோன் உலகில் தோன்றியவுடன் தேவர் கோவாகிய இந்திரன்

அமர்ந்துள்ள ஆசனத்தின் மீது இடப்பட்ட பாண்டு கம்பளம் அசைவு கொடுக்கும். அவ்வசைவைக் கொண்டு உண்மை உணர்ந்த இந்திரன் தன் இருக்கையை விட்டெழுந்து அவையில் உள்ள தேவர்க்கு இதனை அறிவிப்பான். உடனே அனைவரும் ஐந்துவித்த அப்பெரியோனுக்கு மனவணக்கம் புரிவர். இதனைச் சமண சமய நூல்களில் விளங்கக் காணலாம். இப்பொருளை உளங்கொண்டு மேற் கூறப்பெற்ற குறளைப் படிப்பின் எளிதில் பொருள் விளங்கும். இங்ஙனம் செல்லும் குறள்கள் சில உண்டு.

"சிறு துரும்பும் பல்குத்த உதவும்" என்பது நாடறிந்த நாட்பட்ட பழமொழி. இதனை உளங் கொண்டு வள்ளுவர் கூறும் செய்தியைக் காண்க.

ஒருவர் எப்பொருளைப் பற்றிப் பேசுவதாயினும் அதனை எவராயினும் அப்பொருளின் உண்மை கொள்வதே கேட்பவர் கடமையாகும். அஃதாவது மிகச் சாதாரணமான மனிதர்-குறைந்த கல்வியறிவுடைய மனிதர் பொருளாதாரம் என்னும் பொருள் பற்றிப் பேசுவதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம். பொருளாதார நிபுணர்கள் பேசவேண்டிய அப் பொருளை, அத்துறையில் தகுதிபெருத ஒருவர் பேசுவதை நாம் கேட்பதா என்று கற்ருேரும் மற் ருேரும் கருதுதல் உண்டு. அவரது பேச்சில பொருளாதார அறிஞர்களும் நினைந்தறியாத உண்மைகள் இருக்கலாமன்ருே? ஆதலால் பேசுபவர் தம்மினும் தகுதியில் குறைந்தவராயினும் கேட்க வேண்டுவது அறிஞர் கடமை. பேசுபவர் எவராக இருப்பினும், கேட்பவர் எவராக இருப்பினும் பேசப்படும் பொருளினது உண்மையைக் காண்பதே அறிவுடைமை என்பது வள்ளுவரது முடிந்த முடிபாகு மென்பதனைத் தெளிவுறக் கூறும் குறள் இதுவாகும்.

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

8. திரு. வி. க.

தமிழ்ப்பெரியார் திரு. வி. க. வை நான் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக அறிவேன். அவர் என் உள்ளம் கவர்ந்த கள்வர். இணையற்ற எழுத்தாளர், சிறந்த பேச்சாளர், பரந்த நோக்கத்தினர், விரிந்த சிந்தையினர், குழந்தை உள்ளம் வாய்ந்தவர், நண்பர் இவர் - பகைவர் இவர் என்பதை அறியாதவர், பல நூல்களின் குறிப்புரை ஆசிரியர், சில நூல்களின் விருத்தியுரை ஆசிரியர், அரசியல் அறிஞர், தொழிலாளர் தலைவர், சிறந்த சைவர், ஆயினும் சமயப் பொது நோக்கு உடையவர்.

திரு. வி. க. சென்னை இராயப்பேட்டையிலுள்ள வெஸ்லிமிஷன் கல்லூரியில் படித்தவர். கதிரைவேல் பிள்ளை என்னும் பெரியாரிடம் தமிழ்ப் புலமை பெற்றவர். தாம் கற்ற கல்லூரியிலேயே சிறிதுகாலம் தமிழாசிரியராகப் பணி புரிந்தவர், அன்னி பெசண்ட் அம்மையாரின் அன்புக்குரிய மாணவராகிப் பொது வாழ்வில் ஈடுபட்டார். பத்திரிகை ஆசிரியர் ஆனார். எளிய தமிழ் நடையில் கட்டுரைகள் வரைந்தார், பேசினார். காங்கிரஸ் கட்சியிலும் சேர்ந்து பல ஆண்டுகள் உழைத்தார்.

திரு. வி. க. சமரசநோக்கம் படைத்தவராதலால் அரசியல் மாநாடுகளிலும் சீர்திருத்த மாநாடுகளிலும் தாராளமாகக் கலந்து சொற்பொழிவுகளாற்றினார். அவர் எந்தக் கூட்டத்தில் பேசினும், அவரது பேருரை தமிழிலக்கிய நயமும்-செய்திகளும் பொருந்தியவையாகவே இருப்பது வழக்கம். அவரது இனிய சொற்பொழிவை போற்றாதவர்களில்லை. அவரது எளிய நடையிலமைந்த சொற்பொழிவு பண்டிதர் முதல் பாமரரீறாக அனைவரையும் இன்புறுத்தி வந்தது. தாம் ஒன்றைப் பேசுவதற்கு முன்னரே அதைப் பற்றி நன்கு சிந்தித்துக் கட்டுரை எழுதி விடுதல்

அவரது வழக்கம். அங்ஙனம் தொகுக்கப்பட்ட கட்டுரைகளே பல நூல்களாகப் பிற்காலத்தில் வெளி வந்தன.

திரு. வி. க. ஏறத்தாழ நாற்பது ஆண்டுகளாகத் தொழிலாளர் இயக்க வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டவர். அவரது தொழிலாளரியக்கம் அறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. எத்தகைய பயனையும் கருதாமல் தொழிலாளர் இயக்கத்திற்குப் பாடுபட்ட சிறந்த ஒழுக்கமுள்ள தலைவர் மிகச்சிலருள் நமது திரு. வி. க. வும் ஒருவராவர்.

திரு. வி. க. எளிய நடையில் பொருளமைதி பொருந்தக் கவிதை பாடுவதில் வல்லவர். முருகன் அருள் வேட்டல், திருமால் அருள் வேட்டல், கிறிஸ்துவின் அருள் வேட்டல், உரிமை வேட்கை அல்லது நாட்டுப்பாடல் முதலியன அவரது செய்யுளியற்றும் திறமைக்குத் தக்க சான்றாகும்.

> "தங்குறை தீர்வுள்ளார் தளாந்து பிறர்க்குறூஉம்
> வெங்குறை தீர்க்கீற் பார்விழுமியோர்"

என்பது திரு. வி. க விடம் காணத்தக்கது. 1937-ம் ஆண்டு சென்னையில் சாது நாராயண தேசிகர் மடாலயத்தில் நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியாரும் நானும் திரு. வி. க தலைமையிற் பேசினோம். அப்பொழுது தம்மைத் தேடிக் கொண்டு அங்கு திடீரென்று வந்த பெரியார் ஈ. வே. ரா. அவர்களைச் சிறிது நேரம் சொற்பொழிவாற்றும்படி வேண்டி, "உங்களை நாத்திகர் என்று சிலர் குறை கூறுகின்றனர். அதற்கு உங்கள் கருத்தினைத் தெரிவிக்கும்படி இந்த மடாலயக் கூட்டத்தில் வேண்டிக்கொள்கிறேன்" என்றார். உடனே பெரியார் பேச எழுந்து, "அன்பே சிவம்" என்ற தலைப்பில் பேசினார்; "அன்பே சிவம் என்பது மக்கள் நம்பிக்கைக்குரிய கருத்தாக இருக்குமாயின் நான்மனமார வரவேற்கிறேன். அன்பே சிவம் என்று ஒருகால் கூறிவிட்டு, மற்றொருகால் அதற்கு மாறான செயல்களைச் சமயத்

தின் பேரால் செய்வதை நான் வன்மையாகக் கண்டிருக்கிறேன்; ஆண்டுக்கு ஒருமுறை கடவுளுக்குத் திருமணம் செய்வதும், நாள்தோறும் கடவுளைப் பள்ளியறைக்கு அழைத்துச் செல்வதும் கடவுள் பெயரால் நடைபெறத்தக்க செயல்களாகுமா? இத்தகைய செயல்களில் விருப்பங்கொண்டு ஒரு கடவுள் இருக்கிறது என்றால், அத்தகைய கடவுள்தான் இல்லையென்று நான் சொல்லுகிறேன். 'அன்பே கடவுள்' 'அன்பே சிவம்' என்னும் உயிர் நாடியான கருத்துக்களுக்கு நான் முரண்பட்டவன் அல்லேன்" எனப் பேசி முடித்தார்.

இப்பேச்சைக் கேட்டதும் மடாலயத்தில் கூடியிருந்த அறிஞரனைவரும் அகம் மலர, முகமலர்ந்தனர். மிகுந்த ஊக்கமும் உணர்ச்சியுங் கொண்டு திரு. வி. க. எழுந்து "இத்தகைய சீரிய கருத்துடைய இப்பெரியவரை — அவர் சொற்பொழிவைச் சிறிதும் கேளாமல் — பேசியதன் கருத்தை உணராமல் தவறான பிரசாரம் நாட்டில் உழலுவது எவ்வளவு வெட்கக் கேடாக இருக்கிறது, பாருங்கள்" என்று உருக்கமாகப் பேசி முடித்தார். இவ்வாறு திரு. வி. க. தம் நண்பர்களின் மீது சுமத்தப்படும் பழிகளை — அவை தவறாயின், சமயம் வரும்போது நீக்க முயற்சிப்பது வழக்கம். சுருங்கக்கூறின் சாதிப்பற்றற்ற —எல்லோரையும் உண்மையாகவே சமமாகக் கருதும் மனப்பண்பு வாய்ந்த திரு. வி. க. வைப் போன்ற சமரச வாதியைத் தமிழகம் இப்பொழுது பெற்றிருக்கவில்லை யென்பது தவறாகாது. அவர் தனது முன்னேற்றத்தில் பேரார்வம் காட்டுதல் போலவே, தமிழர் அனைவர் முன்னேற்றத்திலும் மிக்க கருத்துள்ளவர். இப்பெரியார் தமிழர் அனைவராலும் போற்றப்படும் பெருமையுடையவர்.

9. இளமைப் பருவமும் வாழ்க்கையின் நிலைமையும்

இளமைப் பருவமே மனித வாழ்க்கையில் சீரிய பருவமாகும்; அழகு வாய்ந்த பருவம்; களங்கமற்ற பருவம்; வாழ்க்கை என்னும் நகரில் உள்ள மணமிகு பூஞ்சோலை; அப்பருவத்தினை உடையவரே நாட்டுச் செல்வம்; உயிர்நாடி; எதிர்கால நாகரிகத்தை நிலை பெறச் செய்பவர்; எதிர்கால உலக மக்கள்; நாட்டுப் பொறுப்புக்கு நாளை அவர்களே பொறுப்பாளியாவர்.

இவ்வுணர்ச்சி இளைஞர் உள்ளத்தே கருக் கொள்ளுமாயின், நம் நாடு விரைவில் புனிதமாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏன்? இளைஞர் தம் நாட்டை உயர்த்த முற்படுவரே அன்றி, இழித்தலை ஒரு போதும் விரும்பார்; நாட்டை உயர்த்தத் தம்மை முற்படுத்தியாதல் வேண்டும். தம்மை முற்படுத்தியாதல் என்பது யாது? தம்மை அறிவிலும் ஆற்றலிலும் உயர்ந்தவராகச் செய்து கொள்ளலேயாம். தம்மை அறிவில் உயர்ந்தவராகச் செய்து கொள்ளல் எங்ஙனம்? ஒவ்வோர் இளைஞனும் முதலில் தன்னிலைமை இன்னதென்பதையும், தான் தன் நாட்டின் மக்களில் ஒருவன் என்பதையும் ஐயமற உணர்ந்தவனாதல் வேண்டும். இவ்வுணர்ச்சி உள்ளத்தே தோன்றி வளருமாயின் ,அவன் தன் நாட்டில் நடைபெற்றுவரும் அன்றாட நடைமுறைகளைக் கவனிக்கச் செய்தித்தாட்களில் ஊக்கஞ் செலுத்து வான்; நாடோறும் செய்தித்தாள்களைப் படித்து, அறிவு வளர்ச்சி அடைவான். (நம் தமிழகச் செய் தித்தாள்களைப் படிக்கும் (இளைஞன் கவனிக்கத் தக்கதொன்றுண்டு. அஃதாவது, ஒவ்வொரு செய் தித்தாளும் ஒரு கட்சியைப்பற்றி இருத்தலே யாகும்.

எனவே, நாட்டில் உள்ள எல்லாக் கட்சிச் செய்தித் தாள்கள் அறிவிக்கும் செய்திகளையும் படித்துணர் தல் அவன் கடமையாகும். ஒவ்வொரு கட்சியும் ஓர் உண்மைத் தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஏற்படுத்தப்பட்ட தென்பதை உணர் தல் வேண்டும். எக்கட்சியினிடத்தும் வெறுப்புக் கொள்ளல் தவறு; கட்சியைச் சேர்ந்த ஒரு சிலர் தவறுகள் செய்யின் அவர் தம் முன் செயலைக் கொண்டே அக்கட்சி இழிவானது என்னும் முடிவுக்கு வருதல் பெருந்தவறு. கட்சிகளைப் பற்றி முடிவு கொள்வதில் இளைஞன் பொறுமை கொள்ளல் வேண்டும். இந்நிலையில் இருந்து கொண்டு இளைஞன் நாடோறும் வரும் செய்தித்தாள்களை நன்கு பயின்று உண்மைச் செய்திகளை உணர்ந்து, அவற் றிற்கேற்பத் தன் வாழ்க்கையைத் திருத்துதல் வேண்டும்.

இரண்டாவதாகத் தன் கல்விப் பயிற்சியில் இளைஞன் ஊக்கம் கொண்டவனாக இருத்தல் வேண்டும். எப்பாடத்தையும் அறிவைக் கொண்டு ஆராய்ந்து தெளிதல் வேண்டும். ஆசிரியர் "சரி என்றால் சரி" "இல்லை என்றால் இல்லை" என்னும் முடிவுக்கு வரும் இளைஞன் தன்னறிவைத்தானே கொலை செய்பவனாவான்.

அறிவும் ஆராய்ச்சியும்: இளைஞன் எந்த நூலை வாசிப்பினும், எந்தச் சொற்பொழிவைக் கேட்பினும், கண்ணால் எதனைக் காணினும் அவற்றில் தன் அறிவையும் ஆராய்ச்சியையும் செலுத்தி உண்மை காண முயல வேண்டும்.

வரலாற்றுத் தொடர்பானவை, பிற கலைகள் தொடர்பானவை இவற்றைவேறு வழியின்மையால் நம்பித் தானாகவேண்டும். இளைஞன் தான் நாடோ றும் காணும் சிறு பொருளையும், தன் அறிவையும், ஆராய்ச்சியையும் கொண்டு ஆராய்ந்து அதன்

குஞ்குணங்களை உணர்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் ஒவ்வொன்றிலும் தன் அறிவும், ஆராய்ச்சியும் அவா விச் செலுத்தி உண்மை கண்டு மகிழுக. இளை ஞனே உலகில் "இன்பநிலை" எய்துபவன். இஃது அறிவினால் அடையப்பெறும் ஒப்புயர்வற்ற உயர்ச்சி. இந்நிலைமை நம் இளைஞரிடம் வலுப்பெறுதல் வேண்டும்.

இனி இளைஞன் தன்னை ஆற்றலில் உயர்ந்தவ னாகச் செய்து கொள்ளல் எங்ஙனம் இயலும்! அறிவுகொண்டு ஆராய்ந்தவற்றைக் கடைப்பிடிப் பதில் உறுதியுள்ளமையே "ஆற்றல்" (வலிமை) என்பது. உலகம் முழுமையும் கடைப்பிடிக்கும் ஒன்று, அறிவு கொண்டு ஆராயும் இளைஞனுக்குத் தவருகக் காணப்படலாம். உலகம் முழுமையும் ஒன்றைக் கடைப்பிடித்தாலும் அது தனக்குத் 'தவறு" எனத் தெரிந்ததும் அதனைக் கடைப் பிடிக்கும் இளைஞன் "ஆற்றல் அற்றவன்" எனப் படுவனேயன்றி, "ஆற்றல் பெற்றவன்" எனப் படான். சுருங்கக்கூறின், தன் மனச்சாட்சிக்கு மாறுபடுமொன்றைச் செய்பவன் ஆற்றல் அற்ற வனே ஆவான். அப்படி மாருன ஒன்றினைச் செய்வ தால் அவன், இருளே குடிகொண்ட பெரும்பான்மை மக்களால் தேவனுகப் போற்றப்படலாம். ஆயின் என்னை? அவனது மனச்சாட்சி அவனை அல்லும் பகலும் வதைத்துக் கொண்டுதானே இருக்கும். அதனுல் அவன் புறத்தில் பெரியவனுகக் காணப் படினும், அகத்துள் ஈனமானவனுக அன்றே கரு தப்படுவான்.

மனச்சாட்சியின் மந்திராலோசனை: மனச்சாட்சிப் படி நடப்பவனே ஆற்றல் பெற்றவன். புத்தர், விவேகானந்தர், இராமகிருஷ்ணர், இராமதீர்த்தர், காந்தியடிகள் போன்ற பெரியோர் மனச்சாட்சி யாற்ருன் ஆற்றல் பெற்றனர். அறிவு உயர்நிலை

எய்தப்பெறின், அஃது ஆன்ம உணர்ச்சியாகிய மனச்சாட்சி என்னும் மாண்புறு பேரொளியின் அணைப்பிலேயே இருக்கும். அதனாற்றான் அறிவு நிலைமை நிரம்பப்பெற்ற அறிஞர் மனச்சாட்சியின் மந்திராலோசனைப்படியே நடப்பர். தமது மனச் சாட்சிக்கு மாறுபட்ட ஒன்றை, இப்பரந்த உலகமே பாதத்தண்டை வரும் பரிசாக இருப்பினும்—ஒரு போதும் செய்யார்; பேசார். இத்தகைய உயர்நிலை இளைஞர்பால் இலங்குதல் வேண்டும்.

இளைஞன் தன் செயலில் விடாமுயற்சியை மேற் கொள்ளல் வேண்டும். அஃதொன்றே எத்தகைய கடின வேலையையும் எளிதில் வெற்றிபெறச் செய் விப்பது. விடாமுயற்சியால் வெற்றி பெற்ற உலகப் பெரியார்களின் அற்புத வரலாறுகளை இளைஞன் இன்பந்தோன்ற வாசித்து உணர்தல் வேண்டும்; அவர்களது வரலாற்றுப் பாதையில் அடிவைத்துப் பெயர்தல் வேண்டும். நெப்போலியன், நெல்சன், வெல்லிங்டன், சிவாஜி போன்ற போர் வீரர்களையும், ஆப்ரஹாம்லிங்கன், இராம்ஸே மாக்டொனலட், ஆலிவர் கிராம்வெல், முஸோலினி, ஹிட்லர், கமால் பாஷா, ஸ்டாலின் போன்ற அரசியல் வீரர்களையும்; தாமஸ் ஆல்வா எடிசன், ஹென்றி போர்டு, வில்லி யம் மாரிஸ் போன்ற உழைப்பு வீரர்களையும் எடுத் துக்காட்டாகக் கொண்டு, இளைஞன் "விடாமுயற்சி" என்னும் தற்காப்புக் கவசம் அணிந்து, துன்பம் நிறைந்த வாழ்க்கையாகிய காட்டினுள் துணிவுடன் நுழைதல் வேண்டும். 'விடாமுயற்சி''யை கைக் கொண்ட இளைஞன், வாழ்க்கையில் வெற்றியுறு வான்; அவன் எத்தகைய துன்பமும் தன்னை அணுக ஒட்டாது வாழ்க்கையை நடத்துவான்; துன்ப நிலைமையைத் தன் மனத்தால் மறந்தும் நினை யான்; "மனம்போல வாழ்வு" ஆதலால், அவன் தன் மனத்தைக் களங்கம் சேர்ந்து கெடுத்துவிடாத படி எப்பொழுதும் பாதுகாத்த வண்ணமாக இருப்

பான்; ஒருவன் ஆவதும் அழிவதும் தன்னுற்ருன் என்னும் உண்மையை அவ்விளைஞன் உணர்ந்தவன் ஆவான்; ஆதலின், தன் மனத்தை எப்போதும் தெளிந்த நிலையில்-ஊக்கம், உழைப்பு, விடாமுயற்சி, உயரிய நோக்கம் என்னும் இவற்றைத் தோற்றுவிக்கும் ஊற்று நிலையில் இருக்கச்செய்வான்; இங்ஙனம் மனத்தை அமைக்கும் மாண்பு பெற்ற இளைஞன் "இன்ப நிலை" எய்தப்பெற்றவனே என்பதில் ஐயமுண்டா? இத்தகைய இளைஞனே உலகில் அழியாப் புகழுக்குக் காரணமாவான்.

இங்ஙனம் ஒவ்வோர் இளைஞனும் தன் அறிவையும் ஆற்றலையும் உயர்த்திக்கொண்டே செல்லச் செல்ல, இளைஞர் சமூகம் இன்பச் சமூகமாக மாறுமன்றே? இளைஞர் சமூகமே நாட்டுக்கு உயிர்நாடி. எனவே, இளைஞர் சமூகம் இன்பநிலை எய்தின், அச் சமூகத்தைப் பெற்றுள்ள நாடும் இன்பநிலை எய்தும் என்பதில் ஐயமென்னை? இதுகாறும் கூறியவற்ருல் இளைஞர் தம்மை அறிவிலும் ஆற்றலிலும் உயர்ந்தவராகச் செய்து கொள்ளளின் மூலமாகவே தம் தாய் நாட்டை உயர்த்த முடியும் என்பது மலையிலக்காம்.

10. அதமன் கோட்டை

சேலத்திலிருந்து ஏறத்தாழ முப்பத்தைந்து கல் தொலைவில் தர்மபுரி என்னும் ஊர் அமைந்துள்ளது. சேலம்-தர்மபுரி பஸ் பாதையில் தர்மபுரியிலிருந்து ஐந்து கல் தொலைவில் அதமன் கோட்டை என்னும் சிற்றூர் இருக்கிறது. பாதையின் வலப்புறத்தில் ஊர் அமைந்திருக்கிறது. இடப்புறம் திறந்த வெளியில்

சிவன் கோவிலும் பெருமாள் கோவிலும் காணப்படுகின்றன; பாதையை அடுத்துள்ள வெளியில் அங்காளம்மன் கோவில், வயிரநாதர் கோவில் என்பன பூசையின்றி விடப்பட்டுள்ளன. வயிரநாதர் கோவிலுக்கு எதிரில் சமண தீர்த்தங்கரர் சிலை ஒன்றிருக்கிறது. அதனை அடுத்துத் தேய்ந்துபோன சாசனக் கல் ஒன்று தரையிற் புதையுண்டு கிடக்கிறது. பஸ் பாதையில் இருபுறங்களிலுமுள்ள நிலப்பகுதியைச் சுற்றிலும் ஏரியின் கரைபோல உயர்ந்த பகுதி காணப்படுகிறது. அப்பகுதி பண்டைக் கோட்டையின் சுற்றுச் சுவர் அடிப்படை என்று ஊரார் உரைக்கின்றனர்.

பாதைக்கு வலப்புறமுள்ள மேட்டுப் பகுதியில் சிவன் கோவிலும், பெருமாள் கோவிலும் பாழடைந்துள்ளன. அவற்றிற்கும் பாதைக்கும் இடைப்பட்ட இடத்தில் மழை பெய்யும் காலத்தில் பொன் துகள் கிடைத்துவருவதாக ஊரார் கூறுகின்றனர். அப்பகுதியில் தனியாக ஒரு இலிங்கமும் உள்ளது.

வயிரநாதர் கோவிலில் இருந்த சிலை அதமன் கோட்டைக் கிராமத்திலுள்ள ஓர் பிராமணர் வசம் இருப்பதாகவும் அக்கோவிலுக்குரிய மானிய நிலங்களை அப்பிராமணரே அனுபவித்து வருவதாகவும் ஊரார் உரைக்கின்றனர்.

பஸ் பாதையின் ஓரம் நிறுத்தப்பட்டுள்ள சமண தீர்த்தங்கரர் சிலையை; ஒரு வண்ணாத்தியின் சூழ்ச்சியால் அதமன்கோட்டை அழிக்கப்பட்டதென்றும் அதன் பொருட்டு அவளை அவமானப்படுத்த வேண்டி உறுப்புக்களை அறுத்த நிலையில் அவளது சிலை ஊர் அறிய நிறுத்தப் பட்டது என்றும் ஊரார் நினைக்கின்றனர். அச்சிலை சமண தீர்த்தங்கரர் சிலை என்ற உண்மையை அறியாத காரணத்தால் இக்கதை எழுந்ததுபோலும்!

தகடூரின் கோட்டைப் பகுதி என்று கூறப்படும் இடத்தில் சிவன் கோவில் ஒன்றும் பெருமாள் கோவில் ஒன்றும் நன்னிலையில் காணப்படுகின்றன. அம்மன் கோவில் அடியில் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. அக்கோவிலின் உட்புறத்தில் அதியமான் கோட்டைக்குச் சுரங்கப்பாதை ஒன்று இருந்தது என்று கோவிலார் கூறுகின்றனர். அக்கோவில் கல்வெட்டுக்களில் "**கொங்குநாட்டுத் தகடூர்**" என்ற தொடர் காணப்படுகிறது.

சமண தீர்த்தங்கரர் உருவச்சிலை

தகடூரின் ஒரு பகுதியான விருபாட்சிபுரம் என்னும் இடத்திலுள்ள அனுமான் கோவில் கல்வெட்டுக்களில், தர்மராசன் என்ற சிற்றரசனால் பிரம்ம தேயமாக அளிக்கப்பட்ட காரணத்தால் **தகடூர்-தர்மபுரி** எனப் பெயர்பெற்றது என்ற செய்தி காணக் கிடக்கின்றது. விருபாட்சிபுரம் என்னும் அப்பகுதியில் இன்னும் பிராமணர் பலராக உள்ளனர்.

இன்றுள்ள இச்சான்றுகளை நோக்க இன்றைய தர்மபுரியே சங்ககாலத்தில் அதியமான் ஆண்ட

தகடூர் என்பதும் அதியமான் கோட்டை என்ற பெயரே நாளடைவில் அதமன் கோட்டை என மருவி வழங்கலாயிற்று என்பதும் நன்கறியலாம். அதமன்கோட்டை நிலப்பகுதியில் பண்டைக்கால மட்பாண்டச் சிதைவுகள் மிகுதியாக இருக்கின்றன. காவிரிப்பூம் பட்டிணத்தில் காணப்படும் மிகப் பெரிய செங்கற்கள் காணக்கிடக்கின்றன. ஆங் காங்கு உழுகின்ற பொழுது கட்டிடச் சுவர்கள் உழுகருவியைத் தடைப்படுத்துவதாக ஊரார் உரைக்கின்றனர். இன்றுள்ள அடையாளங்களைக்

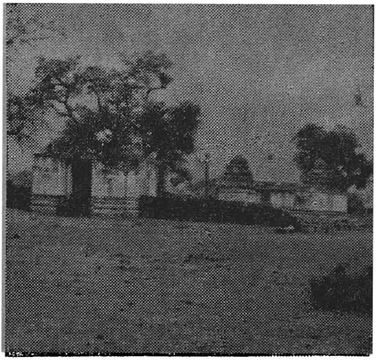

சிவன் கோவில்

கொண்டு பார்க்கும்பொழுது, அதமன் கோட்டை ஏறத்தாழ ஒரு கல் நீளமும் ஒரு கல் அகலமும் உடைய ஒரு கோட்டையாக அமைந்திருத்தல் வேண்டும் என்று கூறுதல் தகும்.

சங்க காலத்தில் கொங்கு நாட்டில் முடிமன்னர் இல்லை. சேலம், கோயமுத்தூர், நீலகிரி என்னும் மாவட்டங்களைக் கொண்ட கொங்கு நாட்டில் தகடூர் அதிமயான், முதிர மலைக்குமணன், கொல்

லிப் பொருநன் போன்ற சிற்றரசர்களே ஆண்டு வந்தனர். தகடூரை ஆண்ட அதியமான் சிறந்த போர் வீரன், பெரிய கொடையாளி. அவன் உள்ளங் கவர்ந்த புலவர் ஔவையார். உண்டோரை நீண்ட நாள் உயிர் வாழச் செய்யும் ஆற்றல் பொருந்திய நெல்லிக்கனியைப் பறித்த அதியமான், அதனைத் தான் உண்ணாது ஔவையாருக்கு ஈந்து தன் தியாகத்தை உலகறியச் செய்தான்.

பெருமாள் கோவில்

ஆர். கே. நூலகம் மா. ரா. அரசு சென்னை-600001

சங்க காலத்திற்குப் பின்பு பல்லவர் காலத்திலும் அதியமான்கள் இருந்திருக்கின்றனர்; பிற் காலச் சோழர் காலத்திலும் சோழப் பேரரசுக்குட் பட்ட சிற்றரசர்களாக இருந்து வந்தனர் என்பதைப் பல கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. எனவே; சங்க காலம் முதல் கி. பி. 14-ம் நூற்றாண்டுவரை அதியமான்கள் தென்னிந்திய வரலாற்றில் இடம் பெற்றிருந்தனர் என்பது உண்மையாகும்.

புதை பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் அதமன் கோட்டையில் ஆராய்சிகள் நடத்தினால் அரிய செய்திகள் பல வெளியாகும்.

ஔவை நூலக வெளியீடுகள்

எண்.	நூலின் பெயர்	ஆசிரியர் பெயர்	ரூ. காசு
		பன்மொழிப் புலவர் கா. அப்பாத்துரை	
1.	தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள்	,,	8—00
2.	உலகம் சுற்றுகிறது	,,	3—00
3.	வ்ள்ளுவர் நிழல்	,,	2—00
4.	தமிழன் உரிமை	,,	1—50
5.	இருதுளிக் கண்ணீர்	,,	1—50
6.	வருங்காலத் தமிழகம்	,,	1—00
7.	சங்க இலக்கிய மாண்பு	,,	0—50
		டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்	
8.	சைவ சமய வளர்ச்சி	,,	5—00
9.	கால ஆராய்ச்சி	,,	2—50
10.	இலக்கிய அமுதம்	,,	1—50
11.	என்றுமுள தென்றமிழ்	,,	1—00
		பேராசிரியர் வெ. சு. சுப்பிரமணியாச்சாரியார்	
12.	கரிகாலர் மூவர்	,,	2—00
13.	திருக்குறளும் காலமும்	,,	0—50
14.	குத்து விளக்கு	'ஜயலக்ஷ்மி'	2—00
15.	வாழ்வில் ஒளி	,,	1—25
16.	நூலக அமைப்பியல்	அ. திருமலை முத்துசுவாமி	1—50
17.	இலக்கியத்தில் விலங்குகளும் பறவைகளும்		1—50
18.	மலைவாழ் மக்கள்	,,	1—50
19.	ஜாதி ரோஜா	பூவை எஸ். ஆறுமுகம்	2—00
20.	கோஹினூர்	,,	0—75
21.	ஊமைச்சி காதல்	'ருலி' (எம். ஜே. ராமலிங்கம்)	1—50
22.	புஷ்பபாணம்	,,	1—50
23.	முயற்சியே வாழ்வு	கி. மா. பக்தவத்சலன்	1—50
24.	குடும்ப இலக்கியம்	எஸ். ஏ. எஸ். ராஜா	2—00
25.	நல்லுணவு	,,	2—00
26.	பிளாஸ்டிக் தொழில் முறை	,,	1—00
27.	பயன் தரும் தொழில் முறைகள் பதினைந்து	,,	0—60
28.	தையல் மெசின்	,,	0—75
29.	தாமரை	'பால்வண்ணன்'	1—50
30.	உப்பில்லாத பண்டம்	'பூவண்ணன்'	1—00

4/141, பிராட்வே, : : சென்னை-1.